

Giới thiệu Người Yêu Tôi Là Nam Phụ

Ngòi bút của Mèo Ami đã thổi hồn vào tác phẩm Người Yêu Tôi Là Nam Phụ, một siêu phẩm ngôn tình hay nói rằng tôi là Minh Tuệ, tôi là một tiểu thuyết gia.

Tôi không có người yêu nhưng mà tôi lại đang rất yêu một người – một người đặc biệt, là nhân vật của cuốn truyện online tiểu thuyết “Yêu Chỉ Em Thôi” mà tôi đang say mê đọc đi đọc lại cả năm nay, không phải do nội dung của nó quá hay mà do nó có nhân vật mà tôi yêu thích đó là nam phụ Ngô Thiên Khải.

Một ngày kia, lúc tôi đang nằm đọc đi đọc lại quyển tiểu thuyết đó thì “Àm” cái đồng hồ to treo trên tường rơi xuống đầu tôi và xuyên không. ... Chuyến phiêu lưu tình yêu của tôi bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên Vào Tiểu Thuyết

Ánh nắng chiếu mạnh vào làm tôi khó chịu nheo nheo mắt tỉnh lại, dụi dụi mắt một lúc thì tôi đã có thể tỉnh táo hơn, tôi thấy có gì đó kì lạ. Ngồi dậy đảo mắt quan sát kĩ tôi thấy mình đang ở căn phòng xa lạ, xung quanh toàn cửa sổ bằng kính cực lớn sát đất cao đến tận trần nhà, rèm cửa sổ màu vàng mở một nửa, trong ánh nắng hoa văn màu bạc của nó óng ánh như phát sáng nhìn vừa sang trọng vừa tinh tế, một cái giường Kingside xa xỉ đặt giữa phòng, một bộ bàn ghế thanh lịch cổ điển đặt ngoài ban công, còn tôi cũng đang nằm trên cái ghế sofa dài kê sát cửa sổ màu tím tuyệt đẹp, nói đúng hơn căn phòng này xa hoa như phòng của công chúa trong truyện cổ tích vậy. Ngây ngẩn ngắm nhìn một chút thì tôi bắt đầu sợ hãi, tôi đang ở đâu đây, người ta sẽ bắt tôi vì tôi vì nghĩ tôi đột nhập trái phép mất. Đang định mở cửa chạy đi thì “cạch” tiền cửa phòng mở ra, việc này nhanh quá khiến tôi không phản ứng kịp chỉ biết trung ra bộ mặt ngu ngốc đối diện với một cô gái khá thanh tú đang cầm khay nước.

“Cô chủ dậy rồi hả?, Em canh giờ mang nước cam lên cho cô đây”

“Cô là ai?” Tôi sợ hãi

“Em là Hà Hoa là phục vụ của nhà này mà “ Cô bé có vẻ ngạc nhiên

Nhanh như cắt, tôi chạy lại túm lấy cổ áo của cô bé suýt làm đổ cả li nước cam

“Nói mau đây là đâu, bây giờ là lúc nào, tôi là ai”

“Thành phố S, ngày x, tháng y năm z” Cô bé sợ hãi khi bị tôi đột ngột túm lấy.

Buông cô bé ra, tôi lúc này như người mất hồn vì chưa tiêu hóa hết câu trả lời ấy “Thành phố S, ngày x tháng y năm z. .S, X, Y, Z” tôi làm bầm. A A A, trời ơi đây không phải là địa điểm và thời gian mà tôi đã đọc được trong cuốn tiểu thuyết “Yêu chỉ em thôi” sao. Để cho chắc chắn về chuyện hoang đường này tôi lại một lần nữa chụp lấy cô bé tội nghiệp.” Tôi là ai, là ai?”

Cô bé rung rung “ Cô là cô chủ Minh Tuệ, con của chủ tịch tập đoàn RK thành phố S”

Sau khi nghe câu trả lời xong tôi choáng váng xoay tròn một vòng và lăn đùng ra bất tỉnh.

Lúc tôi tỉnh lại thì trời đã nhá nhem tối, tôi thì đang nằm trên giường Kingside xa xỉ, trên người đắp cái mền mỏng mát rượi, trán thì đắp khăn, bên cạnh thì Hà Hoa đang khóc thút thít. Thấy tôi tỉnh lại cô bé mừng rỡ reo lên “Cô chủ, cô chủ tỉnh rồi”. Tôi ra hiệu cho cô bé im lặng “Tôi không sao, em đi nghỉ đi”

“Nhưng mà lúc này cô chủ làm em sợ quá, em phải ở lại chăm sóc cô chủ”

Tôi lắc đầu, kiên quyết từ chối, thật sự sau khi trải qua chuyện vô lí này thì tôi không thể nói gì với ai ngay lúc này cả. Cô bé vẫn còn chần chừ nhưng khi thấy vẻ mặt của tôi thì cũng lưỡng lự đi ra cửa, còn ngoái lại dặn dò “Có gì cô chủ nhắn chuông kêu em”. Tôi gật gật đầu, lúc này cô ấy mới hơi yên tâm mà đi ra, cũng không quên đóng cửa phòng lại, tôi nghĩ thầm cô bé này thật là chu đáo.

Lăn qua lộn lại đến gần sáng, rốt cuộc tôi đã suy nghĩ thật kĩ là tôi sẽ chấp nhận số phận an bài, tôi là người rất dễ thích nghi với hoàn cảnh, và lại lúc còn ở thế giới cũ thì tôi cũng hay ước ao được một lần xuyên vào cuốn sách này, để làm gì à, tất nhiên là để giải cứu nam phụ đáng yêu của tôi, yêu thương chăm sóc và bảo vệ anh, giúp anh ta tránh khỏi kết cục thảm mà mình không đáng phải nhận.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp Gỡ Nam Phụ

Ôi trời tôi đã quên mất một chuyện rồi, hôm nay là ngày mà Thiên Khải bị ngã xỉu, phải đến bệnh viện rồi gặp nữ chính Liễu Thu Anh hay sao. Không được, tôi phải mau chóng ngăn cản một màn nghiệt duyên này bắt đầu mới được.

Phi nhanh xuống giường, tôi chỉ kịp vợ vội cái áo khoác mỏng rồi ba chân bốn cẳng chạy xuống nhà. Hà Hoa đang lau dọn dưới phòng khách thấy tôi vội vàng chạy xuống thì ngạc nhiên:

“Cô chủ đang bệnh mà đi đâu vậy?”

“Tôi gấp lắm rồi đừng hỏi nữa, nhanh chóng gọi tài xế cho tôi đi.” Tôi hồn hên.

Cô bé thấy tôi đang gấp vội cũng hiểu ý mà không dò hỏi nữa, rồi cô ấy chạy đi kêu anh tài xế có vẻ mập mập tên Lu cho tôi.

Thấy có xe, tôi mở cửa vội vàng leo lên, gấp gấp “Đường Lạc An, khu biệt thự cao cấp SUNSHINE, nhà số 27, nhanh, nhanh lên”

“Ngồi trong xe mà tôi lòng dạ lo lắng bồn chồn không yên, cứ suy nghĩ lo cho Thiên Khải bây giờ thế nào rồi, trong tiểu thuyết viết là anh ấy bị sốt không ăn không uống, đến tối ngày thứ 2 thì người giúp việc tới dọn dẹp thì phát hiện anh ta ngã xỉu trên ghế sofa mới vội vàng đưa đi cấp cứu ở bệnh viện rồi gặp phải đoạn nghiệt duyên để cuối cùng phải thể thâm mà tự sát. Càng nghĩ thì tôi càng đau lòng chết đi được, nhưng mà không sao, Thiên Khải à bây giờ em sẽ bảo vệ anh, sẽ không cho kẻ nào làm tổn thương anh nữa.

Mãi suy nghĩ thì xe đã đến nơi rồi, tôi lao xuống vội vàng bấm chuông. Chết tiệt, không có ai mở cửa, tôi điên cuồng bấm mấy lần nữa mà cũng không có ai, bỗng nhiên chợt nhớ tới một chi tiết nhỏ có nhắc tới là nhà của hấn ta có pass là 7201, đúng rồi là 7201. Lúc này tại vội quá nên bỗng nhiên quên mất, tôi nhập thử pass thì may quá chính xác rồi.

Cửa mở ra, tôi chạy bay vào trong nhà, tìm người ở tầng trệt không có, tôi vội vàng chạy lên phòng ngủ ở tầng 2, vì đọc nhuần nhuyễn quyền tiểu thuyết này nên tôi dễ dàng đoán được vị trí của căn phòng. Mở cửa phòng ra, tôi thấy ngay một đồng hồ lù lù trong chần, chạy đến xem thì thấy mặt anh đỏ bừng, sờ thử trán thì thấy sốt cao quá, trời ơi sao lại để sốt cao thế này kia chứ. Tôi chạy vào phòng tắm lấy chậu nước ấm cùng với khăn vừa đắp lên trán để hạ sốt vừa lau người cho anh ta, đắp đắp lau lau một hồi thì cuối cùng cũng hạ sốt được một tí, bây giờ tôi mới có thời gian quan sát kỹ người này. Mẹ nó chứ! Đàn ông mà có cần đẹp đến thế không, lông mi dài như 2 cái quạt nhỏ đỏ bóng trên khuôn mặt trắng trẻo, cái mũi cao thẳng tắp hơi giống người phương tây, đôi môi vì bị sốt mà trở nên đỏ au, nhìn anh ngủ mê toát lên nét ngây thơ như là hoàng tử bé vậy, thật là nhan sắc này dụ dỗ người ta muốn phạm tội đây mà. Ngắm được một lúc thì nữ nam cư mình khàn khàn nói “Nước”, tôi vội vàng đỡ anh ta dựa vào người mình dứt cho uống nước, uống nước xong anh ta hơi hé cặp mắt mông lung nhìn tôi hỏi:

“Ai vậy?”

Nghe vậy tôi sợ quá đứng vụt lên làm hấn ngã nhào xuống giường.

Tôi chạy vội xuống phòng khách chụp lấy cái điện thoại trên bàn gọi cho Lí Đồ là trợ lý của anh ta đang đi công tác, chỉ báo ngắn gọn là giám đốc của anh ta đang bị bệnh mau về nhanh chóng rồi cúp máy ngay. Sau đó tôi chạy ra sân, đóng cửa lại rồi hấp tấp leo lên xe hỏi thúc tài xế đi nhanh như sợ có cái gì đó đuổi theo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Có Cuộc Sống Mới

Về gần tới nhà tôi mới thấy trái tim buồng xuống một tí, thế nhưng mới vừa bước vào phòng khách tôi thấy có 1 người đàn ông trung niên đang ngồi. Vừa thấy tôi ông ta lên tiếng ngay:

“Mày đi đâu mà giờ mới về hả, ăn mặc thế kia mà mày ra đường sao?”

Tôi ú ớ thì ra đây là ông chủ tịch” Ba của Minh Tuệ” trong truyền thuyết đây sao

“Sao mày không trả lời tao, riết rồi mày không coi tao là ba mày phải không?”

Thấy tôi vẫn còn đơ người ông ta lại chửi mắng sa sà

“Tao cho mày tiền đi du học mà mày lại trốn về đây ăn chơi đàn đúm, say rượu tới nổi té cầu thang phải nằm mấy ngày mà mày còn chưa tỉnh nữa hả, tao không biết giờ phải làm sao với mày nữa, mày mà còn gây sự gì nữa là tao sẽ tổng cổ mày ra khỏi nhà ngay ...”

Tôi vội vàng cắt đứt lời ông ta :” Ba cho con đi tới tập đoàn START làm việc đi ba “

“Mày mà đi...Cái gì mày đòi đi tới START làm việc sao? “ Ông ta không thể tin nổi trợn mắt nhìn tôi.

“Ba hãy sắp xếp cho con đi làm sau 3 ngày nữa đi, chẳng phải là ba là bạn thân của giám đốc nhân sự ở tập đoàn đó sao?”

“Mày, mày ...”

Không cho ông ta cơ hội từ chối tôi nói ngay “Con muốn làm thư kí của Tổng giám đốc Thiên Khải, vị trí đó đang tuyển dụng, từ giờ trở đi con hứa sẽ không phá phách nữa, mọi việc cứ quyết định vậy đi ạ”. Rồi xoay người đi lên lầu, không để ý tới vẻ mặt giật mình của ông ta, vì thay đổi số phận cho ai kia tôi còn phải chuẩn bị nhiều thứ lắm.

Tôi đã tới tập đoàn này làm việc 3 ngày rồi mà vẫn chưa thấy Boss Khải đến nữa, thật lòng tôi lo lắng lắm không biết anh ta đã đỡ hơn tí nào chưa? Tới ngày thứ 4 thì cuối cùng anh ta cũng đi làm lại nhưng mà xui xẻo hôm nay tôi lại đi muộn mới chết chứ, trước giờ anh ta ghét nhất là trễ giờ mà. Ôi tôi phải làm sao đây. Run run gõ cửa phòng, một giọng nói lạnh lùng vang lên “Vào đi”. Tôi hít một hơi thật sâu lấy dũng khí bước vào :

“Chào anh, tôi là Minh Tuệ là thư kí mới của anh”

Lén ngược mắt lên nhìn thấy gương mặt siêu đẹp trai của anh ta, gọng kính kim loại càng làm tăng nét sắc bén cho đôi mắt, có cảm giác như là bị nhìn xuyên người vậy, khí thế này thật là con mẹ nó bức người.

“Đi pha cà phê đi “

“Dạ..?”

“Đức sao ? Pha cà phê cho tôi”

Một lúc sau tôi trở lại nhưng không mang cà phê mà lại mang theo li nước cam.

“Tôi nói là cà phê chứ không phải là nước cam “ anh ta nhú mày nhìn tôi

“Anh mới bệnh xong không nên uống cà phê mà nên uống nước cam để bổ sung vitamin thì tốt hơn “

“Cô mới vào đây mà đã cãi tôi sao có tin tôi ...” anh ta nhìn tôi lạnh lùng

“Thưa giám đốc, không ai đuổi nhân viên vì lo cho sức khỏe của mình cả. Anh không thể đuổi tôi với lý do như vậy, tôi còn có công đoàn...”

“Im miệng, ra ngoài cho tôi”

Có lẽ vì mới bệnh xong nên thăng nhóc này cũng giảm sức tấn công, không muốn đối co với tôi, chứ như lúc trước nếu tôi mà cãi nhai như vậy thì anh ta đã ném tôi từ tầng 27 xuống đất mất rồi.

“Dạ “ Tôi thức thối lui ra ngoài mà trái tim vẫn còn đập bình bình đây, nhưng không sao anh ta ít nhất cũng không uống cà phê làm ảnh hưởng sức khỏe là được rồi. Nhìn cánh cửa phòng đóng lại tôi xúc động xiết chặt tay nói thầm :”Thiên Khải, em đã đến đây rồi, em sẽ bảo vệ anh ”.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Văn Phòng Đại Chiến

Trong phòng truyền tới tiếng gầm giận dữ và tiếng cái gì đó bị ném vào cánh cửa đánh rầm, tôi thức thối chạy vọt đi lánh nạn trước cái đã.

“Giám đốc, chuyện gì đã xảy ra vậy ạ?”

Lí Đô vào thấy mấy đồng lõa xộn được ném trước cánh cửa, bình thường ngài giám đốc rất là ngăn nắp nha sao hôm nay lại ném loạn đồ vật thế này?

“Cậu muốn đầu ra cái thứ thư kí lăm mồm không biết nghe lời thế hả ?Tổng cổ cô ta khỏi công ty ngay cho tôi “

“À việc này có hơi...”

“Đuổi liền, ngay và lập tức cho tôi”

“Cô ấy là được gửi gắm đấy ạ. Ba của cô ấy có hợp tác với ngài chủ tịch, cho nên cũng phải nể chút mặt mũi ạ với lại cô ấy mới làm mà cũng nhanh nhẹn và chưa gây ra lỗi gì lớn ạ” hẳn lên tiếng khuyên ngăn thật là không hiểu cái cô này rảnh rồi không có gì làm lại đi chọc tên ôn thần này làm gì.

“Được rồi cậu lui đi, tôi biết rồi”. Tôi sẽ làm cô tự động cuốn gói, anh ta đang nghĩ ra kế hoạch trong đầu.

Sau buổi sáng bão nhẹ đó thì mọi việc vẫn yên ổn tới chiều, tôi đang dọn dẹp chuẩn bị ra về thì “Cạch” cửa phòng mở ra Boss Khải đi ra liếc tôi một cái, anh ta đi đến cạnh tôi từ trên cao nhìn xuống vì cao hơn tôi cả một cái đầu nên khi anh ta cúi xuống nhìn như vậy tôi có chút áp lực. Anh ta nhìn tôi một lúc khiến tôi đỏ mặt rồi sau đó cười nhếch mép rồi đi ra cửa thang máy chuyên dưng. Tôi lau lau mồ hôi trên trán, cảm thấy nụ cười của anh ta, ừm có chút đều, tôi cảm thấy có gì đó sắp giáng xuống đầu mình đây.

Quả nhiên linh cảm của tôi chưa bao giờ sai lúc 9h tối khi đang sửa lỗi hợp đồng cho anh ta thì có một bức mail được gửi đến, nhìn nội dung của nó tuy ngắn gọn mà tôi kinh hãi không thôi, mỗi ngày phải pha cho anh ta 6 loại nước trái cây khác nhau không được trùng mùi vị khoảng 1 tiếng là mang lên một lần. Khốn nạn! Biết ngày là anh ta muốn chinh tôi mà, tôi nghĩ tôi tương lai u tối mà thờ dài không thôi.

Hôm sau tôi tay xách nách mang mua cả thùng trái cây đến công ty, khệ nệ tới gần cửa công ty thì thấy anh ta và Lí Đô cũng vừa tới, tôi lên tiếng chào, anh ta nhìn tôi cười đều một tiếng rồi ung dung đi tiếp.

“Đề tôi giúp cô mang nhé, nhiều trái cây như vậy nặng lắm”. Có lẽ không cần hỏi cũng biết giám đốc đang chinh cô gái này rồi nhưng dù sao người ta cũng là phụ nữ, Lí Đô có chút không đành lòng.

“Thì ra cậu thích khuôn vác như vậy, thế tôi chuyển cậu xuống bộ phận kho nhé?”. Giọng nói đáng ghét của Boss Khải vang lên khiến trợ lý của anh ta run run.

“Cảm ơn anh, không cần đâu tôi tự mang được rồi”. Tôi cũng không muốn người khác khó xử vì mình, tôi cười với anh ta rồi quay sang người nào đó, nhìn bộ dạng đắc ý của anh ta thật đáng ghét. “Tôi xin phép đi trước”.

Đôi môi của anh ta phun ra một câu “Tốt” thật khiến người ta muốn đánh.

Vác đồng trái cây vào phòng trà nước, tôi vội vàng bắt tay vào làm ngay. Ở đây, cái gì cũng có lại được trang bị đầy đủ hiện đại như một căn bếp vậy. Mang trái cây đi rửa sau đó cắt, tôi suy nghĩ nên làm thế nào để cho đủ 6 vị khác nhau đây thật là muốn điên cả người rồi chuyện công ty cũng không được chậm trễ nữa nếu không anh ta sẽ có cớ đuổi tôi, nếu tôi bị đuổi thì ba tôi sẽ không nhúng tay vào giúp đâu, ông ấy sẽ có cớ tống tôi đi du học. Còn lâu nhé, tôi sẽ cố gắng hết sức, muốn đuổi tôi à mơ đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Boss Khải Xuất Chiếu

“Giám đốc, nước của anh đây” tôi gõ cửa

“Vào đi”

Tôi lễ phép bưng nước vào cho boss, anh ta đang cười mỉm nhìn tôi, hôm nay anh ta không đeo mắt kính nên nhìn bớt áp đảo người khác hơn một chút. Định không động, ta không động tôi bưng cái khay đứng cạnh gác nhìn anh ta.

“Sao hôm nay lễ phép thế? Hôm qua mạnh mẽ lắm mà?” Anh ta cười khiêu khích nhìn tôi

“Xin lỗi giám đốc, tại tôi lo cho sức khỏe của anh nên hơi lớn tiếng”

“Cô Minh Tuệ mà cũng xin lỗi người khác à? Lạ nhỉ?”

“Tôi...”

“Giả bộ cái gì, độ nổi tiếng của cô ai mà không biết”

“Ý anh là sao?”

“Cấp 2 đánh bại nam trong lớp học võ, người bị đánh chảy máu mũi, người bị khâu 5 mũi, được phong làm đại ca của trường. Cấp 3 đánh bại chị đại của trường tiếp tục lên làm đại ca thống trị suốt 3 năm. Sau đó được gia đình cho đi du học, mới tốt nghiệp xong thì bị trục xuất về nước vì tội gây rối”

trật tự công cộng vì đánh 1 cô gái phải nhập viện bằng gậy cao gót do giành đàn ông trong bar, say xin đốt trụ nhà kho của hàng xóm..”

“Thôi thôi! Anh đừng nói nữa , chuyện gì qua rồi thì cho qua đi , giờ tôi tu rồi ” Tôi vội vàng ngắt lời anh ta Thật không ngờ cái cô Tuệ này quá khứ lại khủng đến vậy , tôi cũng có chút giật mình

“Thật sao...?” Anh ta vẫn tiếp tục cười đều

“Thật 100%” Tôi gật đầu như giả vờ

“Được rồi đi chuẩn bị tài liệu sáng mai họp đi”

“Dạ”

“À mà khoan ...”

“Có việc gì nữa ạ ?”

“Còn 45’ nữa để mang nước lên đây”

Tôi cảm hận nói thầm “ Đồ khốn”

“Cô chửi thầm tôi gì thế nghe không rõ lắm “ Anh ta chống cằm nhìn tôi nhếch mép hỏi.

“Đâu có , tôi làm gì dám chửi anh , tôi nói là tôi sẽ sắp xếp công việc thật ỏn , toàn lực phục vụ giám đốc”. Tôi gắng nịnh anh ta.

“ À vậy thì tốt , cô đi làm đi “

“Dạ” Tôi cắn răng lui ra.

Tôi mãi làm việc đến nỗi không có thời gian để nghỉ trưa , chưa chuẩn bị văn bản xong đã phải đi pha nước cho anh ta , nghe điện thoại của khách hàng ... đi đi lại lại xoay như chong chóng. Lúc tôi đang đánh máy thì anh ta cùng trợ lý thông thả đi tới nhìn tôi , vẫn nụ cười đều đó .

“Cô không đi ăn trưa sao?”

“Dạ tôi chưa làm xong việc ạ “

“À kệ cô chứ ,còn tôi thì xong rồi ,vậy làm tiếp đi nhé , tôi đi ăn trưa đây “. Anh ta nói rất thân thiện

“Dạ”. Tôi ráng nhin con tức đang dâng lên

Đi tới thang máy , bỗng nhiên anh ta quay lại , tôi mừng rỡ tưởng anh ta còn chút lương tâm cho tôi nghỉ ăn trưa. Tôi đói lắm rồi .

“Cho dù tôi không có ở đây nhưng cách 1 tiếng cô cũng phải đem nước lên đây nhé.Cô cũng hơi mập đấy, không nên ăn nhiều đâu .Vậy nhé , cảm ơn cô và chúc cô buổi trưa vui vẻ “ Anh ta cười cười rồi đi vào thang máy.

Tôi đợi thang máy đi xuống mới gào lên “Mẹ kiếp , vui cái đầu anh”.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Yêu Đương Vất Vả

Vì ngày mai quá nhiều việc nên tôi phải làm thêm gần 2 tiếng, tới khi ngẩng đầu lên thì đã hơn 7h tối. Ngoài trời đã tối mịt, nơi làm việc đã tắt đèn đóm hết , chỉ còn vài tầng tầng ca là sáng đèn , tôi thấy phòng boss Khải vẫn còn sáng đèn nên gõ cửa thử.

“Vào đi” một giọng mệt mỏi truyền ra.

“Sao anh chưa về?”

“Cô không thấy còn quá nhiều việc sao” anh ta bóp trán có vẻ cáu kỉnh.

“Nhưng anh mới khỏi bệnh , nếu cứ làm việc quá sức sẽ không tốt “.

“Tôi không làm thì ai làm thay đây “ Anh ta ưỡ oải .

“Tôi sẽ làm thay cho anh, chỉ cần anh giữ gìn sức khỏe là tốt rồi” Không hiểu sao thấy vẻ mặt mệt mỏi của anh ta , tôi không nỡ, dù sao tôi đến đây là để bảo vệ và cải thiện cái mệnh khổ của anh ta mà .

“Ồ ,cô Tuệ tốt quá nhỉ , vậy thì phiền cô “ Anh ta mỉm cười.

Nhìn anh ta cười đẹp như thế tôi có chút bị mê hoặc.

“À mà thôi ..” Anh ta nói giọng có chút buồn.

“Sao lại thôi?” Tôi thấy anh ta phiền muộn là cảm thấy khó chịu như chính mình bị vậy.

“Cô thấy tôi tội nghiệp nên giúp tôi một ngày thôi chứ đâu thể giúp mãi được , rồi mai cái thân bệnh tật này lại phải làm quá sức nữa thôi” Đôi mắt tội nghiệp ngược lên nhìn tôi .

“Tôi sẽ làm hết cho anh , có bao nhiêu đưa hết cho tôi đi” Tôi vội vàng.

“Vậy thì được ,đây là tất cả tài liệu để sáng mai họp” Đôi mắt nai con bỗng dừng chuyển thành mắt sói nhìn tôi cười cười.

“Có mấy tờ thôi mà”

“À đây là mai , còn đây là mốt , còn đây là của tuần sau nữa , tôi nghĩ tôi không làm nổi”

“Cái gì , một đống này luôn hả”

“Thì cô hứa giúp tôi rồi mà, tính nuốt lời hả?” Ánh mắt uy hiếp.

“Nhưng tôi ..tôi ...”

“Cô cứ mang về nhà mà làm, vậy nhé .Good night” Anh ta cười híp cả mắt .

Mẹ kiếp, lật mặt nhanh thật đấy , con người này học kinh tế thật là uống với tài năng như thế này thì phải là thủ khoa đại học sân khấu điện ảnh mới đúng.

“Nào,nào cô cầm đi rồi chúng ta tan ca nào” Anh ta vui vẻ nhét mấy chồng tài liệu nặng trĩu vào tay tôi rồi lôi tôi đi vào thang máy .

Anh ta chở tôi về đến nhà,tôi khệ nệ mang cả đống xuống xe, lúc anh ta chào tôi lái xe đi, không hiểu mà xui quýt khiến thế nào mà tôi chạy theo gõ vào cửa kính.

“Có chuyện gì sao?” Cửa kính hạ xuống.

“Anh phải ngủ sớm , không được thức khuya uống rượu và hút thuốc lá, không nên suy nghĩ nhiều mọi chuyện đều có cách giải quyết”

Về mặt của anh ta rất ngạc nhiên rồi đột nhiên mỉm cười : “Tôi biết rồi “

Nụ cười này của boss Khải thật sự rất đẹp , nó không giống nụ cười thường ngày dành cho tôi , đến khi xe đi mất dạng mà tôi vẫn còn ngẩn ngơ.

Tối hôm đó , khi nhìn lại núi tài liệu ,tôi bắt đầu tuyệt vọng , ôm lấy gối hú một tiếng.Tình yêu thật sự là thứ khiến người ta mệt mỏi mà , thế nhưng tôi lại cam tâm tình nguyện mới ngu chứ. Haizz Boss thân yêu à! Good night.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chuyện Xưa Của Boss

Một đêm thức trắng để chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp cổ đông hôm nay khiến tôi không còn sức lực, đang bước thấp bước cao đến trước cửa tập đoàn, bỗng nhiên có 1 bàn tay vỗ vai một cái khiến tôi giật nảy .

“Cô Minh Tuệ ! Chào buổi sáng”

“À anh Lí Đô, chào anh! Mà giám đốc đâu?” Tôi thấy khá lạ khi Lí Đô không đi chung với Thiên Khải , bình thường anh ta theo sau boss như thái giám

với hoàng thượng cơ mà.

“À.. anh ấy đang chuẩn bị cho cuộc họp, tôi xuống mua cà phê cho anh ấy”

Một cuộc họp mà phải đích thân Boss Khải đi sớm chuẩn bị đến vậy sao, có khi nào..

“Hôm nay Chủ tịch sẽ chủ trì cuộc họp phải không?”

“Ừ sao cô biết”

“À thì đoán vậy thôi ! Thôi chúng ta lên nhanh kéo giám đốc đợ”

“À, ừ đi thôi”

Tôi thở dài, hôm nay có lẽ sẽ bắt đầu sóng gió rồi đây. Chủ tịch chính là ông nội của Thiên Khải, ba của anh ấy là con riêng của ông chủ tịch đào hoa này, hơn 20 năm trước khi mẹ ruột của anh bỏ nhà đi khiến cho ba anh buồn bã say rượu rồi bị xe tông chết, anh ấy mới được đón về nhà lớn họ Ngô nuôi dưỡng, cuộc sống giàu sang nơi đây cũng không tốt đẹp gì, vì thân phận nên luôn bị mọi người khinh khi, ông nội thì lạnh nhạt, bà vợ lớn cùng 2 bác dẫu luôn âm thầm gây khó dễ, còn đám anh em họ độc ác thì khỏi phải nói, thường xuyên chèn ép Boss tội nghiệp của tôi .Do không thể cứ sống trong căn nhà lạnh lẽo đó, nên năm 18 tuổi Thiên Khải đã dọn ra ở riêng và cũng rất hiếm khi liên lạc với họ. Thiên Khải luôn rất sợ người ông nội này, những kí ức không hay ngày bé vẫn luôn đeo bám lấy anh. Vì sự thâm độc của mấy người đàn bà kia nên sau này Boss mới trở nên sợ phụ nữ mà đi yêu một tên đàn ông, hẳn ta tên là Vũ Đông Thành, là đối tác của tập đoàn Start, rồi sau đó bị anh ta phản bội để đi cưới vợ , vì anh ta dẫu có thích đàn ông, quen Boss Khải chỉ vì mục đích lợi dụng để mang lại lợi ích cho mình mà thôi. Trong nguyên tác, sau khi đi dự đám cưới của tên đó về thì Boss Khải thất tình nên dầm mưa đi uống rượu, về nhà thì bị cảm sốt gần chết đến nơi, được người ta đưa đi bệnh viện rồi lại gặp được bác sĩ là nữ chính Liễu Thu Anh ân cần chăm sóc nên dần dần nảy sinh tình cảm, quyết tâm theo đuổi, ai ngờ cô ta lại yêu Vũ Đông Dương là anh trai của tên phản bội kia. Thù mới hận cũ nên Boss Khải bị biến đổi trở nên tàn ác quyết định tiêu diệt anh em nhà kia, ngờ đâu 3 người kia liên hợp lại, dùng tình cảm của nữ chính để hại Boss, đánh tráo hàng hóa bằng cocaine rồi cố ý cho cảnh sát phát hiện, cấu kết cùng mấy lão cổ đông trong Start để làm giả giấy tờ nhằm đổ tội trốn thuế, lừa đảo cho Boss Khải. Cuối cùng Boss Khải không còn gì cả vừa mất đi tình yêu vừa mất cả công danh sự nghiệp nên đã nổi điên mà bắt cóc nữ chính, sau đó bị cảnh sát bao vây, biết không thoát được nên đã tự tử bằng súng, kết thúc cuộc đời bất hạnh của mình.Haizzz thật là quá đáng thương , suy cho cùng cũng tại gia đình máu lạnh kia làm anh ta thiếu thốn tình cảm, bị ám ảnh khao khát tình yêu thương nên mới ra như vậy, tôi nghĩ nếu lúc đó có ai đó yêu thương và cho anh ta điểm tựa thì anh ta đã chẳng chọn những việc làm tiêu cực thế này.Lúc đọc truyện, tôi đã luôn mơ ước được trở thành người cho Boss Khải dựa vào, bây giờ không phải ước mơ đã thành sự thật rồi sao. Boss à bây giờ tuy rằng anh không tin phụ nữ, nhưng anh phải tin em, em sẽ bảo vệ anh đến cùng.

“Cô Minh Tuệ! Tới nơi rồi”

“À..ừ” Mãi suy nghĩ đến ai kia mà khi thang máy đến nơi khi nào tôi cũng chẳng hay biết.

“Đi thôi”Anh trợ lí bước đi trước.

“Đây là tài liệu cho cuộc họp sáng nay, đưa anh ấy giùm tôi nhé”Nhét đồng tài liệu cho anh ta, tôi chạy vụt đi.

“Này, này cô đi đâu thế” Anh ta kinh ngạc gọi với theo.

“Pha nước”

Tôi lao vội vào phòng trà nước, bây giờ tôi phải làm gì đó cho Boss Khải uống để giảm căng thẳng đây.Suy nghĩ một hồi tôi quyết định pha một li sữa dẫu cho anh ta.

Mang li nước vào phòng, từ đầu đến cuối anh ta không ngẩng lên nhìn tôi lần nào,hôm nay tôi lại được thấy bộ dạng khi có mặt kính của Boss, chỉ khi nào suy nghĩ căng thẳng, anh ta sẽ mang mất kính. Trong truyện miêu tả từ khi yêu nữ chính, anh ta luôn đeo kính cho đến lúc chết, Boss à!Lúc đó anh áp lực lắm có phải không?.Bộ dạng đeo kính khác hẳn lúc không đeo,ánh sáng của gọng kim loại làm cho gương mặt đẹp trai tăng thêm vẻ lạnh lẽo , nghiêm nghị và pha lẫn chút gì đó đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cuộc Đối Thoại Nhỏ

“Anh uống đi cho bớt căng thẳng” Tôi đặt li sữa trước mặt anh ta.

“Trông tôi căng thẳng lắm sao?” Người nào đó nhiu mày.

“Đeo mắt kính, ngón cái và ngón giữa tay phải cọ cọ vào nhau như đang búng tay “ Tôi cúi người xuống đối diện tầm mắt của Boss Khải: “Anh đang căng thẳng lắm phải không?”

“Cô mới vào làm mà sao biết được thói quen này của tôi ? Đến cả Lí Đô còn không biết mà sao cô lại biết?” Anh ta khá ngạc nhiên

“Những gì thuộc về anh tôi đều biết rõ cả”

“Vì sao?”

Vì em yêu anh từ rất lâu rồi. Dĩ nhiên những điều này tôi chỉ dám giữ trong lòng vì tôi mắc cỡ chứ sao.

“Hay là ... à ừm cô Minh Tuệ thích tôi nhỉ?” Lại nụ cười rất chi là đều

“Không...không có đâu anh bớt ảo tưởng đi” Tôi đỏ mặt vì câu hỏi này khiến tôi mắc cỡ quá đi.

“Ồ! Vậy thì tốt “ Anh ta chăm chú nhìn vào mặt tôi “ Vì tôi không thích phụ nữ”

“Vì sao lại không thích?” Bị đôi mắt lạnh lùng như vậy nhìn chằm chằm như vậy khiến tôi hơi hốt hoảng.

“Vì không đáng tin, lòng dạ rắn rết”

“Anh không thể nói như vậy được, anh đã gặp hết phụ nữ trên thế giới này chưa? Có nhiều người đàn ông còn gian xảo hơn cả phụ nữ đấy” Thôi chết rồi vì giận anh ta vợ đưa cả năm nên tôi lỡ lời nhắc lại vụ anh ta mới bị “bạn trai” đá mất rồi. Ôi! Làm sao bây giờ?

Quả nhiên Boss đã bắt đầu nổi bão, anh ta đứng lên rồi từ từ cúi đầu nhìn xuống tôi trân trân, vì người này cao hơn tôi một cái đầu nên nhìn anh ta làm thế này tôi thấy rất sợ hãi. Bỗng nhiên một đôi tay lạnh giá siết chặt vai tôi khiến tôi ớn lạnh “Đúng vậy không nên tin ai cả”

Bỗng dưng anh ta lại thay đổi sắc mặt tươi cười nhìn tôi “Hay cô là người của đối thủ phái tôi, là gián điệp kinh tế?”

“Tôi không phải là gián điệp đâu” Tôi vội vàng phủ nhận ngay.Đùa, làm sao tôi có bản lĩnh đó được chứ.

“Đúng vậy, cô mà làm gián điệp thì có mà bị bắt ngay từ cổng hahaha”

Ôi cái con người này tính khí thất thường quá, có ngày tôi bệnh tim với anh ta mất thôi .

“Dù sao cũng cảm ơn cô nhé” Anh ta làm một hơi hết sạch ly sữa

“Giám đốc, tới giờ rồi ạ” Anh trợ lí thông báo

Boss Khải vỗ vỗ vào đầu tôi: “Đi thôi!”

Tôi cứ ngây ngốc mà bị anh ta lôi đi họp thôi.

Tới gần cửa phòng họp bỗng nhiên anh ta dừng lại, tôi vội vàng đi đến trước mặt anh ta:

“Anh không được căng thẳng, phải tự tin, bình tĩnh mà giết địch, anh là đại tướng quân của chúng tôi, anh cứ yên tâm chúng tôi xin thề sẽ luôn trung thành bảo vệ cho anh”

Anh ta cười cười nhìn tôi : “Gi mà tướng quân với địch chứ, chúng ta chỉ họp cổ đông thôi mà”

Tôi ngại ngừng cười gượng

“Vì cô mà tôi bớt căng thẳng rồi đây, cảm ơn nhé” Boss nở nụ cười khiến tôi muốn rụng tim, rồi xoay nhẹ tay nắm cửa, quay lại thấy tôi vẫn còn đứng đơ người (vì nụ cười 1000V của ai kia)

“Ngây ngốc gì nữa, vào thôi”

“Dạ” Vì bất ngờ nên tôi dạ khá to khiến Lí Đô cũng đang đứng kế bên giật bắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cuộc Họp Phong Ba (1)

Boss Khải hít một hơi thật sâu, khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt bình tĩnh rồi bước vào, nhưng hai ngón tay khẽ cọ cọ vào nhau kia đã bán đứng bộ dáng ta đây rất ổn kia mất rồi.

Vừa bước vào phòng họp này, tôi đã cảm thấy không khí ngưng trọng vô cùng căng thẳng, mà vị chủ tịch trong truyền thuyết kia lúc này đang đưa đôi mắt chìm ung sắc bén liếc qua ba người chúng tôi mới vào phòng mà không nói câu nào khiến áp suất trở nên thấp cực kì. Trong lúc mọi người đang nhìn nhau thì ông ta mở miệng:

”Bắt đầu đi”.

Đầu tiên là giám đốc tài chính báo cáo cũng là anh họ của Boss tên là Ngô Minh, trong truyện có nhắc tới hắn ta là một trong những người góp phần làm cho tuổi thơ của Thiên Khải trở nên đen tối.

“Thưa Chủ tịch, doanh số bán ra của sản phẩm quý này giảm mạnh kỉ lục ạ” Vừa nói hắn vừa liếc đôi mắt ti hí của mình về phía Boss

“Lí do?” Ông ta nhú mày

“Cái này thì phải để Tổng giám đốc nói thưa Chủ tịch” Về mặt hắn vô cùng đắc ý khi thấy người gặp họa.

“Đúng vậy thưa Chủ tịch, ngài hãy hỏi Tổng giám đốc đi ạ”. Lần này kẻ hất nước theo mưa theo là Ngô Đạt, hắn là em trai của Ngô Minh đang làm trưởng phòng tài chính.

Mọi người ở dưới bắt đầu xì xào bàn tán to nhỏ, Chủ tịch phải đập tay xuống bàn tất cả mới im lặng, sau đó quay sang phía Boss:

“Thiên Khải, con nói đi”

“Thưa Chủ tịch là lỗi của con, vì con đã quá đầu tư cho dòng sản phẩm mới nên đã lơ là PR dòng sản phẩm cũ, nhưng khách hàng có vẻ không ưu chuộng sản phẩm mới này lắm, con xin lỗi” Giọng Boss trầm xuống

“Cái ta cần không phải lời xin lỗi của con, mà là biện pháp giải quyết vấn đề lúc này”

“Dạ con biết rồi”

“Biết rồi là sao, con đã có kế hoạch gì rồi”

“Kế hoạch sao? Nực cười! Chân tướng của sự việc không như những gì mọi người đã được nghe đâu “ Giọng nói đáng ghét của tên Ngô Minh kia lại vang lên.

“Là sao? Mau nói rõ cho ta biết” Giọng Chủ tịch có vẻ nghi ngờ.

“À thì chỉ là một ít ảnh chụp trong khu vui chơi MaGic muốn cho mọi người cùng xem thôi”

Dứt lời, anh ta cầm ra một phong bì dày đặt lên bàn, lúc này sắc mặt của Boss Khải trở nên tái nhợt.

Chương 10: Cuộc Họp Phong Ba (2)

Bỗng nhiên hệ thống báo cháy đột ngột vang lên, mọi người trong phòng họp hoảng hốt chạy ra, nhân lúc hỗn loạn tôi đã nhanh chóng tay phải thì chụp lấy cái phong bì kia nhét vào ngực, mồm gào to “Cháy, cháy rồi!”, tay trái thì túm Boss Khải chạy một mạch ra khỏi phòng họp.

Về tới văn phòng của Boss rồi mà trái tim tôi vẫn còn đập thình thịch. Má ơi, thử tưởng nếu lúc đó mà hệ thống báo cháy không vang lên kịp thời thì số phận của Thiên Khải sẽ ra sao đây. Vì đã đọc qua rồi nên tôi biết rằng trong phong bì đó là hình của Boss và Vũ Đông Thành bị chụp lên ở khu MaGic, trong nguyên tắc thì sau khi xem xong đồng hình kia và nghe vài lời thêm dầu vào lửa của tên Ngô Minh mà Chủ tịch Ngô đã tát anh ấy ở trước mặt mọi người, đồng thời uy tín trong công ty của Boss cũng bị giảm sút. Tuy rằng đã có lệnh không được truyền những thứ kia ra bên ngoài nhưng tai vách mạch rừng thì làm sao mà ngăn được. Sự cố kia đã làm danh tiếng của Boss Khải ở giới làm ăn ảnh hưởng rất nhiều khiến anh khổ đốn. Sau này, khi bị nam chính nữ chính liên thủ thì sự việc kia lại nổi lên giống như một mồi lửa làm cháy sạch tất cả của Thiên Khải.

Nhưng may mà tôi đã chuẩn bị trước hết mọi sự, mướn người giữ ít chiêu trò khiến cho hệ thống báo động cháy vang lên, nhưng mà rất là cảm tạ trời đất vì nó đã vang lên đúng lúc.

“Hú vía! Mẹ kiếp, cái thứ hại chết người ta này hãy biến đi” Vừa nói, tôi vừa lấy hộp quẹt ra đem đốt cả cái phong bì, cảm giác nhìn cái thứ quý quái kia dần biến thành tro trong cái thùng rác inox khiến tôi thật sự vô cùng sáng khoái.

Làm xong một loạt động tác, lúc này tôi mới để ý thấy có một đôi mắt u ám đang nhìn chăm chăm tôi. Má ơi này giờ lo tiêu hủy chứng cứ mà quên mất còn một vị sau lưng nữa. Tôi ngẩng lên nhìn Boss cười cười giả ngu :

“Ha ha ha ...”

Thấy Boss chỉ đứng nhìn mà không nói gì, tôi cố gắng dòi đề tài, mà dòi thế nào đây haizz.

À có rồi, tôi liếc thấy đồng hồ treo tường đã gần 12 giờ rồi tôi vội cầm túi lên nói:

“A đến giờ ăn trưa rồi sao! Vậy tôi xin phép đi trước đây, anh cứ thông thả, tôi...”

Chưa kịp nói hết câu Boss Khải đã tiến lên túm cổ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cuộc Họp Phong Ba (2)

Bỗng nhiên hệ thống báo cháy đột ngột vang lên, mọi người trong phòng họp hoảng hốt chạy ra, nhân lúc hỗn loạn tôi đã nhanh chóng tay phải thì chụp lấy cái phong bì kia nhét vào ngực, mồm gào to “Cháy, cháy rồi!”, tay trái thì túm Boss Khải chạy một mạch ra khỏi phòng họp.

Về tới văn phòng của Boss rồi mà trái tim tôi vẫn còn đập thình thịch. Má ơi, thử tượng nếu lúc đó mà hệ thống báo cháy không vang lên kịp thời thì số phận của Thiên Khải sẽ ra sao đây. Vì đã đọc qua rồi nên tôi biết rằng trong phong bì đó là hình của Boss và Vũ Đông Thành bị chụp lên ở khu MaGic, trong nguyên tác thì sau khi xem xong đồng hình kia và nghe vài lời thêm dầu vào lửa của tên Ngô Minh mà Chủ tịch Ngô đã tát anh ấy ở trước mặt mọi người, đồng thời uy tín trong công ty của Boss cũng bị giám sát. Tuy rằng đã có lệnh không được truyền những thứ kia ra bên ngoài nhưng tai vách mạch rừng thì làm sao mà ngăn được. Sự cố kia đã làm danh tiếng của Boss Khải ở giới làm ăn ảnh hưởng rất nhiều khiến anh khốn đốn. Sau này, khi bị nam chính nữ chính liên thủ thì sự việc kia lại nổi lên giống như một mồi lửa làm cháy sạch tất cả của Thiên Khải.

Nhưng may mà tôi đã chuẩn bị trước hết mọi sự, mướn người giờ ít chiều trò khiến cho hệ thống báo động cháy vang lên, nhưng mà rất là cảm tạ trời đất vì nó đã vang lên đúng lúc.

“Hú vía! Mẹ kiếp, cái thứ hại chết người ta này hãy biến đi” Vừa nói, tôi vừa lấy hộp quẹt ra đem đốt cả cái phong bì, cảm giác nhìn cái thứ quý quái kia dần biến thành tro trong cái thùng rác inox khiến tôi thật sự vô cùng sáng khoái.

Làm xong một loạt động tác, lúc này tôi mới để ý thấy có một đôi mắt u ám đang nhìn chăm chăm tôi. Má ơi này giờ lo tiêu hủy chứng cứ mà quên mất còn một vị sau lưng nữa. Tôi ngẩng lên nhìn Boss cười cười giả ngu:

“Ha ha ha ...”

Thấy Boss chỉ đứng nhìn mà không nói gì, tôi cố gắng dòi đề tài, mà dòi thế nào đây haizz.

À có rồi, tôi liếc thấy đồng hồ treo tường đã gần 12 giờ, tôi vội cầm túi lên nói:

“A đến giờ ăn trưa rồi sao! Vậy tôi xin phép đi trước đây, anh cứ thông thả, tôi...”

Chưa kịp nói hết câu Boss Khải đã tiến lên túm cổ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nói! Cô Là Ai?

Bị đôi bàn tay lạnh lẽo của anh ta chạm vào khiến tôi nổi cả da gà lên, một ngón tay thì vẽ vòng tròn trên cổ tôi, cả người anh ta áp sát lại, miệng kề sát tai tôi hỏi:

“Nói! Cô là ai?”

Hơi thở ấm áp của anh ta làm tôi có chút ngứa ngứa, khẽ thử gạt bàn tay trên cổ mình ra thì anh ta lại tăng thêm lực khiến tôi có chút khó thở. Má nó, tên tiểu thụ này hôm nay lại phát điên gì đây?

“Thì tôi là Minh Tuệ siêu cấp xinh đẹp thư kí của anh đây mà” Tôi cười cười với anh ta.

“Tôi biết cô là Minh Tuệ, nhưng tôi không muốn biết điều đó” Ánh mắt anh ta trầm xuống.

“Vậy anh muốn biết cái gì?”

“Cái tôi muốn biết là cô làm việc cho ai và tiếp cận tôi với mục đích gì? Nói đi là Ngô Minh, Chủ tịch hay là...” Ánh mắt anh ta quắc lên, tay lại bỗng dưng bóp chặt

“Vũ Đông Thành?”

“Khụ! khụ!” Tôi lắc đầu vùng vẫy cố thoát, móng tay của tôi vì gãy giữa nên cào một đường lên bàn tay anh ta. Hình như bị đau nên anh ta có vẻ tỉnh táo lại, vội vàng buông tay tôi ra khiến tôi ngã oạch xuống sàn.

“Mẹ kiếp! Anh định giết người hả?” Cảm giác đau đớn làm tôi tức điên lên.

Thế mà anh ta vẫn không có chút thái độ xám hối nào, vẫn đứng ngẩn ra đó nhìn chăm chăm tôi. Không thể nhẫn nhịn tên tiểu thụ này mãi được, thời gian qua tôi nghĩ mình có vẻ quá chiều chuộng tên này để hôm nay xem chút anh ta bóp chết tôi. Khốn nạn, đúng là tên lấy oán trả ân mà.

Càng nghĩ thì con điên càng bốc cao ngút trời, tôi xông đến túm lấy cổ áo anh ta mà gào lên:

“Tôi nói cho anh biết, tôi không phải là người của ai hết. Sau bao nhiêu chuyện tôi làm cho anh mà anh vẫn nghĩ tôi là hạng người đó sao hả?” Càng nghĩ càng tức, nước mắt bắt đầu dâng lên đầy hốc mắt, giọng tôi nghẹn lại.

Không được khóc trước mặt anh ta, tôi đã cố kiềm nén mà không hiểu sao nước mắt lại rớt xuống

“Tôi tiếp cận anh là để bảo vệ cho tên tiểu thụ yếu đuối vô ơn anh đấy! Nếu anh đã nghi ngờ thì tôi đi cho khuất mắt anh” Tôi lấy túi xách xoay người đi thẳng, bỗng dưng anh ta kéo tay tôi lại.

“Cô! cô..tôi”

“Mẹ kiếp! Anh cút đi” Tôi hất tay anh ta ra rồi chạy một mạch ra khỏi văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Những Nỗi Niềm Riêng

Còn một mình trong văn phòng, Ngô Thiên Khải ngồi phịch xuống ghế ảo não suy nghĩ, hình như lúc nãy mình có hơi quá đáng với cô ấy thì phải, mà cũng tại cô ta thôi bỗng dưng lại nhắc đến cái tên ấy làm gì. Tên của một người mà một thời từng là chỗ dựa tinh thần cho anh nhưng mà giờ đây nó chính là cái tát của sự phản bội của người đó dành cho anh, không chỉ là cái tát mà nó còn như một loại ma thuật nhấn chìm con tim anh càng ngày càng trầm sâu xuống địa ngục tối tăm không lối thoát. Liếc nhìn cái phong bì đặt ở trên bàn, anh thầm nghĩ rằng cô gái kia thật kì lạ, tại sao lại luôn lo lắng và bảo vệ cho mình đến như vậy? Nếu chỉ đơn thuần là sự quan tâm của nhân viên dành cho anh thì có vẻ như nó hơi quá thì phải. Nhưng phải nói là từ khi cô xuất hiện, anh cảm nhận được nhiều niềm vui hơn trước kia, những cử chỉ, hành động của cô đôi lúc làm anh cảm thấy buồn cười nhưng nó lại mang đến một cảm giác gần gũi và ấm áp mà từ trước tới nay chưa từng có, cho dù là lúc ở cạnh Vũ Đông Thành.

Lí Đô đang định mang tài liệu đến cho Boss Khải thì thấy thư kí Minh Tuệ sát khí bùng bùng tông của văn phòng xông ra, lúc cô ấy đi ngang qua, hần cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sự tức giận, nhìn gương mặt đầy sự phẫn nộ kia bỗng dưng hần thấy hơi sợ, thôi cứ tránh đi là hơn. Mà quái lạ từ xưa đến nay hai người kia quá lắm cũng chỉ nói đều nhau chút thôi chứ chưa bao giờ mâu thuẫn đến mức độ này, lần này chắc có chuyện lớn rồi đây. Từ khi cô gái này đến làm thư kí, hần cảm thấy tâm tình của Tổng giám đốc có vẻ sáng sủa hơn rất nhiều, chưa kể cô gái kia còn làm được nhiều việc giúp ích cho Boss Khải mà đến hần cũng phải kinh ngạc vô cùng. Nhưng mà hôm nay, haizzz mà thôi bỏ đi, tâm tư của lãnh đạo và phụ nữ là hai điều khó dò nhất mà hần từ trước đến nay hần cũng không phải là kẻ thông minh.

Sau trận ầm ĩ với anh ta ở văn phòng, tôi đi lang thang trên đường rồi rẽ vào một quán kem, có lẽ sự lạnh lẽo của kem sẽ làm bớt đi tâm trạng nóng như lửa của tôi lúc này. Ăn hết li kem thứ ba lúc này tôi mới bình tĩnh lại đôi chút, nghĩ về việc mình đã đốt mấy bức ảnh kia cùng với sự xuất hiện sắp tới của nam, nữ chính khiến tôi có hơi lo lắng, tôi chưa chắc chắn mọi việc sẽ diễn ra giống trong tiểu thuyết không, vì tôi cũng đang làm những việc không hề có trong đó. Nhưng khi nghĩ đến sự nghi ngờ và buộc tội của anh ta thì tôi thì con giận dữ của tôi lại bùng lên dữ dội, tôi có làm gì đâu mà đáng bị anh ta nói như vậy, chưa kể từ lúc xuyên qua đến nay tôi vẫn luôn quan tâm, bảo vệ anh ta hết lòng. Mẹ kiếp đúng là tên tiểu thụ vô lương tâm mà. Càng nghĩ thì càng giận, bây giờ kem cũng không giúp tôi hạ hỏa được nữa, lần này tôi chuyển qua ăn đá bào.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hưởng Thụ Cuộc Sống

Sau khi ăn xong ở tiệm kem, tôi chán nản đi lang thang trên đường phố. Bỗng dưng, tầm mắt tôi dừng lại ở cửa kính của một shop thời trang rất lớn, tất cả quần áo được trưng bày ở đó quá đẹp, quá sang trọng làm tôi không khỏi suy tư, kiếp trước đời sống của tôi cũng bình thường, nói thật ra là cũng không có nhiều tiền bạc gì cả. A! Đúng rồi! Tiền! Chẳng phải là bây giờ tôi đang có rất nhiều tiền sao, cha của Minh Tuệ tuy có chút bất mãn với con gái nhưng cũng đối xử rất rộng rãi vì ông ấy chỉ có mỗi cô con gái rệu này thôi. Vội vàng lục túi xách kiểm tẩm thẻ ATM, tôi cười vô cùng sung sướng, từ lúc đến thế giới này tới bây giờ tôi còn chưa sử dụng nó đây, cứ xoay quanh Thiên Khải suốt nên tôi chưa mua sắm cho mình gì được cả, nhân cơ hội này tôi phải hưởng thụ cuộc sống một chút đã.

Cầm thẻ trên tay, tôi đẩy cửa bước vào vô cùng tự tin. Khí thế ngút trời, tôi đi đến cầm lên một chiếc váy xem. Nhưng đến khi xem qua giá của nó, bỗng dưng đồng tự tin của tôi chạy đi đâu hết mất, giá của nó phải bằng tiền kiếp trước tôi viết tiểu thuyết đến chai tay mất. Dạo quanh cửa hàng cầm thử vài cái lên xem thì thấy giá của chúng cũng không khác nhau là bao, tất cả đều có giá “Trên trời” cả. Tuy có thẻ trong tay nhưng tôi vẫn lo lắng lỡ đâu mà thẻ bị khóa hay hết tiền thì sao, tôi là một người lo xa, tôi không thể mua một đồng đồ rồi muối mặt trả lại được. Nghĩ vậy, tôi đến quầy thu ngân nhờ nhân viên kiểm tra thử, đến khi nghe đọc số dư trong tài khoản thì tôi hết cả hồn. Má ơi! Nhiều tiền quá đi, tôi không tin vào tai mình nữa, cứ nhờ nhân viên đọc đi đọc lại mấy lần. Đối với tầng lớp nhân dân lao động nghèo như tôi thì đó là cả một gia tài, đến lúc cầm lại tẩm thẻ tay tôi vẫn còn run run. Tôi lao vào mua sắm một cách điên cuồng cho bù những tháng ngày ngồi viết tiểu thuyết gãy cả tay mà chẳng kiếm được bao nhiêu, lúc nào cũng mòn mỏi mơ ước một cuộc sống giàu có mua đồ không cần nhìn giá. Mà nay đúng là trời thương người hiền, lần đầu tiên tôi thấy việc xuyên không thật là tuyệt vời, đến khi ra tính tiền nhìn đồng quần áo tôi mua mà nhân viên cũng hết cả hồn, còn tôi thì không thèm nhìn bill mà cực kì ngẫu quệt thẻ một phát.

Bước ra khỏi shop thời trang thì mặt trời đã lên cao chói chang, nhưng sao hôm nay tôi cảm thấy hôm nay mặt trời cực kì ấm áp. Ngửa mặt lên trời cười to:

“HAHAHA ta là người có tiền AHAHA”.

Đến lúc có vài người nhìn tôi cười chỉ trỏ, tôi mới ngưng ngừng thu niềm sung sướng của mình lại, sau đó tôi đi vào cửa hàng mỹ phẩm chọn lựa một đồng thứ, mua xong tôi cảm thấy đói bụng nên đến một nhà hàng lớn ăn một phần bít tết đặc biệt, ăn uống no say tôi đến tiệm giày dép oanh tạc một trận lớn nữa, đến lúc trở ra thì tôi đã không còn tay để xách đồ nữa bèn bắt một chiếc taxi về thẳng nhà.

Lúc về tới nhà thì trời đã nhá nhem tối, trả tiền taxi xong, tôi thấy một chiếc xe hơi quen thuộc đang đậu trước cổng nhà tôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tôi Không Xong Rồi

Tôi bước tới gần thì thấy có một bóng người cao lớn đang đứng dựa vào xe, ánh trăng chiếu xuống kéo cái bóng của người ấy dài ra trông có vẻ thể lương. Tôi lững thững bước qua người đó, hôm nay là một ngày mệt mỏi nên bây giờ tôi cũng không muốn nói gì thêm, lúc này tôi chỉ muốn tắm rửa sau đó trùm chăn ngủ một giấc thật ngon, không muốn suy nghĩ gì nữa.

Bỗng nhiên, một bàn tay túm chặt lấy cổ tay tôi giật mạnh một cái buộc tôi phải xoay người lại đối diện với gương mặt đáng ghét đã nghi ngờ tôi sáng nay. Thế nhưng, khi nhìn vào đôi mắt tràn đầy vẻ cô đơn của anh ta, những lời trách mắng gay gắt chẳng thể nào thốt lên được. Phiền não quá, tôi thật sự không muốn đối mặt với Thiên Khải lúc này chút nào, tôi giằng tay ra khỏi tay anh ta.

“Tôi muốn nói chuyện với cô “

“Tôi bây giờ không muốn nói chuyện gì với anh cả. Tối rồi, anh về nhà đi “

“Cũng được, mai lên công ty chúng ta sẽ nói tiếp”

“Không cần, tôi muốn nghỉ việc...”

“Không được, cô không được nghỉ việc, tôi muốn nói chuyện rõ ràng với cô” Anh ta tóm lấy hai vai tôi lắc mạnh. Khổ quá, anh đẹp trai ời, tôi chỉ muốn nói là tôi muốn nghỉ làm một ngày để nghỉ ngơi mà thôi.

“Này, anh nghe tôi nói đã..A! a...”

Bỗng dưng, một cơn đau bụng ập đến, tôi đau tới nỗi đứng không vững, khụy xuống, Boss Khải vội vàng đỡ lấy tôi.

“Này, cô bị sao thế?”

“Không biết nữa, tôi đau bụng quá”. Tôi quần quai

“Cô chủ! Trời ơi cô bị làm sao vậy, anh làm gì cô chủ của tôi hả” Hà Hoa chạy về phía tôi, cô bé hoảng loạn quăng luôn cả giỏ trứng xuống đường, vỡ nát hết cả.

Cô bé vội vàng nhấn chuông, đập cửa rầm rầm kêu tài xế chở tôi đi bệnh viện.

Thiên Khải ôm tôi, trong đôi mắt anh tràn đầy vẻ lo lắng, tôi thất thần đưa tay lên vuốt mặt anh, cơn đau khiến tôi không nói nổi, tôi cảm giác như mình sắp không trụ được bao lâu nữa.

“Có lẽ tôi không xong rồi, anh ở lại phải cố gắng sống thật tốt đấy, em...” Ba chữ em yêu anh thần thánh tôi chưa kịp nói thì người đã mềm nhũn, ngất xỉu trong vòng tay Boss Khải.

Thiên Khải gào thét “Minh Tuệ, Minh Tuệ” rồi bế thốc tôi lên xe, phóng thẳng đến bệnh viện trong tiếng la “Cô chủ!” thảm thiết của Hà Hoa.

Đến bệnh viện, tôi bị tổng thẳng vào phòng cấp cứu, Thiên Khải ở ngoài đứng ngồi không yên. Một lát sau, thấy bác sĩ ra ngoài, Boss Khải lao đến hỏi tình hình tôi tới tấp. Bác sĩ chỉ nhìn anh ta rồi lắc đầu “Đã trễ rồi...”

Trong nháy mắt, Ngô Thiên Khải thấy sức lực mình bỗng dưng bị rút cạn, ngã ngồi xuống ghế dài trên hành lang bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đêm Trong Bệnh Viện

“Này! Cậu bị sao thế?” Thấy Thiên Khải như vậy, vị bác sĩ già hốt hoảng.

“Cô, cô ấy không cứu được sao bác sĩ? Đã.. đã trễ rồi...” Anh nắm lấy áo của bác sĩ.

“Nào, nào! Cậu bình tĩnh đã!” Vị bác sĩ ôn tồn.

“Tôi nói trễ ở đây là giờ đã trễ rồi mà còn ăn uống lung tung với lượng lớn nên bị rối loạn tiêu hóa và bệnh nhân có dấu hiệu bị đau bao tử, nên về nhắc nhở ăn uống và nghỉ ngơi cho điều độ là được, tôi đã cho truyền nước biển rồi nên không sao đâu. Mà cậu là chồng hay người thân của bệnh nhân?”

“À, không phải tôi chỉ là bạn của cô ấy thôi”

“Được rồi, có lẽ bệnh nhân đang ở phòng hồi sức đó. Lần sau cậu đừng làm quá lên thế nữa”

“Cảm ơn bác sĩ” Anh ta xấu hổ gãi gãi đầu.

Đến phòng hồi sức, thấy Minh Tuệ gương mặt tái nhợt đang ngủ bỗng nhiên anh thấy thật có lỗi, phải chăng mình đã hơi khắc nghiệt với cô ấy, đôi môi hay là hết cái lưỡi anh lúc này lúc này im lặng hơi khô lại. Ma xui quỷ khiến thế nào, anh đưa tay vuốt lên đôi môi ấy, thầm nghĩ lúc cô ta ngủ trông cũng đáng yêu đấy chứ.

Lúc này Hà Hoa hốt hoảng chạy vào meo meo:

“Cô chủ, cô chủ sao rồi?”

“Không sao đâu, cô ấy đang ngủ rồi” Thiên Khải lạnh nhạt.

“À là anh, lúc nãy anh làm gì cô chủ tôi vậy hả” Cô bé gay gắt.

“Tôi không làm gì cả, cô ấy bị rối loạn tiêu hóa thôi” Vẫn lạnh nhạt trả lời.

“À à, tôi có hơi thất lễ, xin lỗi anh” Hà Hoa xấu hổ vội đổi đề tài: “Tôi ở lại chăm sóc cho cô chủ là được rồi, anh về trước đi”.

“Không cần đâu, để tôi ở lại với cô ấy, cô về nhà lấy quần áo và vật dụng cần thiết đi, Minh Tuệ có lẽ phải nằm viện vài ngày để theo dõi đấy”.

“Nhưng... nhưng mà...” Cô bé rất bối rối, làm sao mà để cô chủ ở đây một mình với người đàn ông xa lạ này được, vừa nãy hai người mới xảy ra tranh cãi, không biết anh ta có nhân lúc không ai ở đây mà làm gì cô chủ không nữa.

“Có gì sao?” Boss Khải nhìn sang đôi mắt đầy lạnh lẽo, áp bức.

Làm sao mà một cô bé có thể chịu được loại ánh mắt uy hiếp người nhìn vậy chứ, cuối cùng run run thỏa hiệp:

“Vây phiền...phiền anh, tôi về chuẩn bị đồ cho cô Tuệ”

Sau đó hấp tấp chạy ra ngoài, tuy nhiên khi nghĩ đến an nguy của cô chủ, cô nàng lấy hết can đảm chạy vào nói một câu:

“Tôi sẽ quay trở lại ngay đó” Rồi mới vội vàng chạy đi.

Không một tiếng đáp lại.

Boss lấy khăn tay ra lau mồ hôi trán cho Minh Tuệ, sau đó anh lại sofa ngủ, nhưng lần qua lộn lại một hồi Thiên Khải vẫn không ngủ được. Không được rồi, không yên tâm. Cuối cùng anh quyết định chạy lại giường bệnh để ngồi nhìn ai đó đang ngủ say, anh đắp lại chăn cho cô, cầm bàn tay mềm mại lên đan vào tay mình. Mặc dù ngồi cả đêm thế này có hơi mỏi nhưng rất cuộc anh cũng yên tâm mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ai Xuống Nước Trước

Tôi tỉnh dậy đã là sáng hôm sau, cảm thấy tay chân nhức mỏi nhưng quan trọng là cái bụng yêu quý chỉ còn âm ỉ đau thôi chứ không đến nỗi đau đến chết đi sống lại như hôm qua, lúc này cửa phòng mở ra, tên tiểu thụ đáng ghét đang tiến vào, chúng tôi chạm mắt nhau nhưng tôi không muốn nhìn mặt anh ta nên giả vờ xoay người sang bên kia ngủ tiếp.

“Cô tỉnh rồi à, cảm thấy thế nào?”. Anh ta nhẹ nhàng hỏi

Tôi vẫn im lặng

“Thế nào? Vẫn còn giận tôi sao?”. Anh ta xoa vai tôi lại.

Tôi nhìn trừng trừng anh ta nhưng vẫn không nói lời nào.

“Thôi mà, tôi xin lỗi được chưa, đừng giận nữa”. Bỗng dưng anh ta dịu dàng nhìn tôi rồi vuốt sợi tóc ra sau tai cho tôi.

Không hiểu sao, lúc này nước mắt của tôi không khống chế được chảy ra, lúc mới đến thế giới này tuy rằng có lúng túng, sợ hãi nhưng tôi vẫn không khóc hay lúc tranh cãi kịch liệt với Thiên Khải tôi vẫn cố nhịn không rơi giọt nước mắt nào. Nhưng không hiểu sao khi anh ta đối xử dịu dàng thế này tôi lại không kìm nén được nước mắt, cứ như bao uất ức, sợ hãi, giận dữ, một mối đã được tích tụ bao lâu đều xả ra hết vậy, càng lúc tôi khóc càng lớn hơn.

Boss nhìn thấy tôi khóc đứt ruột đứt gan như vậy cũng bối rối, vội lấy tay lau nước mắt cho tôi nhỏ nhẹ dỗ dành tôi, nhưng anh ta càng dỗ tôi càng khóc nhiều hơn. Cuối cùng không biết làm gì để tôi ngừng khóc nên anh ta ôm tôi vào lòng vỗ nhẹ lên lưng tôi. Khóc một lúc sau thì tôi kiệt sức nên tiếng khóc cứ nhỏ dần rồi im hẳn, đến khi tôi ngẩng đầu lên thì áo Thiên Khải đã ướt một mảng lớn rồi. Tôi hơi xấu hổ nhìn ra chỗ khác còn anh ta dường như không quan tâm lắm về việc cái áo hàng hiệu của mình dính đầy nước mắt nước mũi của tôi chỉ bình thản lấy hộp cháo trên bàn đưa cho tôi.

“Cô ăn cháo đi rồi uống thuốc, cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe hẳn đến tuần sau hãy đi làm”

“Tôi xin nghỉ làm rồi mà” Tôi bướng bỉnh.

“Nhưng tôi chưa phê chuẩn mà nh?”

“Tôi không biết, tôi muốn nghỉ việc”

Đột nhiên, anh ta đặt tay lên vai tôi sau đó nhìn thẳng vào mắt tôi, gương mặt đẹp trai kìm nén lại, tôi còn cảm nhận được hơi thở mang hương bạc hà của anh ta :

“Ngoan, nghỉ ngơi cho khỏe, tuần sau đi làm lại.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta chằm chằm, tên này rất ghét thân cận với người khác mà sao tự nhiên lại..?

Chắc cũng bất ngờ với hành động của mình nên anh ta vội vàng đứng dậy:

“Cô nghỉ ngơi đi, tôi về đi làm đây”. Rồi đi nhanh ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tâm Trạng Bối Rối

Tôi vẫn chưa hết ngạc nhiên sau loạt hành động bất ngờ của Boss thì Hà Hoa đã mang quần áo vào cho tôi thay, cô bé tường thuật lại sự việc ngày hôm qua cho tôi nghe

“Người hôm qua là bạn trai cô chủ ạ?”. Cô bé vô tư hỏi.

Tôi mắc cỡ:

“Làm gì có, anh ta chỉ là sếp của tôi thôi ! Mà em có nói gì với ba tôi không?”

“Dạ em chưa nói, em định hỏi ý của cô”

“Thôi, không cần đâu, để ba tôi yên tâm đi công tác đi”. Tôi bây giờ đã chiếm thân xác của Minh Tuệ, tôi cũng nên thay cô ta báo hiếu cho ba mình.

“Xin lỗi, tôi đến để kiểm tra”. Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên.

“À vâng”. Tôi phối hợp đưa tay ra cho nữ bác sĩ kiểm tra huyết áp.

Đến lúc nhìn thấy bảng tên của cô ta, tôi giật mình: BS: Liễu Thu Anh

“Sao bỗng nhiên tim cô đập nhanh thế ạ? Cô còn cảm thấy không ổn ở đâu không?” Cô ta dịu dàng hỏi tôi.

“À không, tôi cảm thấy khỏe nhiều rồi, cảm ơn”. Mẹ kiếp đúng là chạy trời không khỏi nắng mà, cái thành phố này có biết bao nhiêu bệnh viện, tại sao tôi lại xui xẻo đến đúng cái bệnh viện của nữ chính làm việc mà nằm thế này chứ.

“Khi nào tôi mới được xuất viện vậy bác sĩ?”. Thật lòng tôi không muốn nằm ở nơi có nữ chính chút nào cả, nó làm tôi cảm thấy rất khó chịu và lo lắng.

“Cô phải ở đây theo dõi, nếu không có việc gì thì ngày mai cô sẽ được xuất viện thôi, cô cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, vấn đề sức khỏe của cô không nghiêm trọng lắm đâu, đừng lo lắng”. Cô ta cười trấn an tôi.

Đúng không hổ danh là nữ chính, gương mặt thì xinh đẹp, vóc người thì cân đối mà đến cả giọng nói cũng ngọt ngào, thái độ thì dịu dàng, điềm đạm luôn quan tâm người khác, hèn gì nam chính và nam phụ đều quỳ dưới váy cô ta, nhưng sau đọc hết quyển tiểu thuyết thì tôi lại cảm thấy cô gái này thật không đơn giản như vẻ bề ngoài của cô ta.

Sau khi về nhà thay quần áo, Ngô Thiên Khải lái xe đến tập đoàn ngay, ngồi trong phòng làm việc, anh cứ suy nghĩ về hành động hôm nay của mình:

“Haizz sao mình lại hành động như vậy với cô ấy nhỉ? Cô ấy sẽ nghĩ về mình như thế nào đây? Mà tại sao mình phải quan tâm là cô ta nghĩ gì chứ...”

“Giám đốc!, giám đốc!...”

“Ồ, cái gì..”

“Anh kí vào văn bản này đi, tôi gọi anh mấy lần rồi đấy, anh có chuyện gì không ạ?” Lí Đô lo lắng ông chủ bị làm sao thế nhỉ cứ thất thần từ sáng tới giờ.

“Tôi kí rồi đây”

“À..”

“Còn có chuyện gì sao” Thiên Khải nhíu mày

“Anh kí nhầm vào phần của khách hàng rồi ạ”

“Hả, cái gì?”

“Thôi để tôi in lại bản khác cho anh”. Lí Đô thở dài có lẽ hôm nay giám đốc không để tâm vào công việc rồi.

Đi đến cửa, Lí Đô lại lộn trở về:

“Sao hôm nay cô Minh Tuệ đến trễ thế nhỉ, để tôi gọi điện thoại cho cô ấy”

“Không cần đâu, cô ấy nhập viện rồi”

“Cô ấy bị làm sao thế ạ?” Lí Đô hết hồn, cô ta hôm qua còn khỏe mạnh lắm mà.

“Không sao đâu, chỉ là rối loạn tiêu hóa nhẹ thôi, anh cứ đi làm việc của mình đi”

“Vâng”

Cánh cửa đóng lại, Thiên Khải gục đầu xuống bàn lẩm bầm:

“Sao hôm nay mình không thể tập trung làm việc được nhỉ, chắc tại đêm qua không ngủ đủ haizzz...”.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ngăn Chặn Nguy Cơ

Tôi lại mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, được một lát thì có cảm giác ai đang vuốt tóc mình, tôi mở mắt ra thì thấy Thiên Khải đang ngồi cạnh mình, gương mặt anh ta có vẻ không tự nhiên lắm.

“Sao anh lại ở đây?” Tôi hơi ngạc nhiên vì bây giờ lẽ ra anh ta đang ở công ty chứ.

“Tôi nghỉ trưa được không?” Anh ta đáp gọn lỏn.

Tôi nhìn đồng hồ, còn chưa đến 11 giờ nữa, đâu phải giờ nghỉ trưa, sao anh ta lại xuất hiện ở đây nhỉ.

Đang định hỏi anh ta thì bất ngờ, Lí Đô bước vào, tay còn đang cầm một hộp giữ nhiệt. Thấy tôi, anh ta vội vàng hỏi thăm:

“Cô Tuệ có sao không? Nghe cô nhập viện tôi hết cả hồn đấy!”

“Cảm ơn anh, tôi đỡ nhiều rồi, chắc ngày mai tôi xuất viện được rồi đấy”

“Vậy thì tốt quá rồi! Thôi cô ăn cháo đi!” Vừa nói anh ta vừa đưa hộp cháo cho tôi.

“Thơm quá! Anh mua ở đâu thế?” Vừa mở hộp ra, hương cháo thơm đã bay lên khiến tôi muốn chảy cả nước miếng.

“Hahaha, tôi có mua đâu, giám đốc nấu đấy chứ”.

Tôi vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm Thiên Khải:

“Anh nấu khi nào thế, sáng nay anh không đi làm sao?”

“Giám đốc có đi làm chứ, nhưng được một lát thì lại chạy về nhà nấu cháo, anh ấy nói hôm nay không có tâm trạng làm việc” Lí Đô nhanh nhẹn nhanh miệng.

Thiên Khải trừng mắt với trợ lý của mình còn tôi trừng mắt nhìn Thiên Khải. Khó tin quá đi mất, con người cuồng làm việc này mà cũng có lúc không có tâm trạng để làm việc sao?

Đúng lúc này, Hà Hoa bước vào:

“Cô chủ ơi, bác sĩ sắp có dặn là một chút nữa sẽ quay lại kiểm tra một lần nữa đấy ạ”

“Cái gì! Kiểm tra nữa à?” Thật ra tôi không ngại việc kiểm tra sức khỏe mà cái chính là tôi không muốn Boss đụng mặt Liễu Thu Anh, tôi sợ anh ta sẽ bị sự dửng dưng ân cần của cô ta thu hút, nếu vậy thì bao công sức của tôi bấy lâu nay coi như đổ sông đổ bể hết.

Tôi gục anh ta:” Anh về công ty đi!”

“Hôm nay tôi hơi mệt, nghỉ làm một hôm vậy”

“Một thì về nhà mà ngủ đi, ở đây không có chỗ cho anh ngủ đâu” Tôi gấp gáp.

“Từ từ rồi tôi về, sao tôi có cảm giác cô đuổi tôi nhỉ?” Anh ta nhún mày.

“Không có đâu, tại tôi lo cho long thê của anh thôi” Tôi cười gượng.

“Thôi được rồi cô ăn cháo đi, tôi về ngủ một chút, tối tôi sẽ quay lại”

Anh ta xoa đầu tôi một cái rồi đi ra ngoài cửa, Boss vừa đi thì nữ chính cũng vừa đến, trái tim đang treo lên của tôi cũng được thả xuống. Sau khi kiểm tra xong, thấy không có gì bất thường, tôi kêu Hà Hoa thu dọn xuất viện ngay trong ngày mặc dù cô bé đòi tôi phải ở lại thêm một đêm nữa để kiểm tra. Thế nhưng, tôi đã quyết định xuất viện ngay hôm nay vì nếu cứ nán ở nơi này thì có lẽ tôi sẽ phát thêm bệnh tim mất, tôi biết tôi đang trốn tránh số phận, nhưng bây giờ tôi chưa đủ sức, tôi cần thời gian để chuẩn bị cho tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chạy Không Khởi Nặng

Tôi đã bắt đầu đi làm lại vào đầu tuần, có lẽ vài ngày trước vì sức khỏe yếu nên tôi suy nghĩ có chút tiêu cực, nhưng bây giờ tôi đã khỏe như trâu như hổ, có khi lộn mèo vài lần cũng chẳng sao. Tôi khí thế bồng bồng vào cổng, lên thang máy, xông vào phòng Tổng giám đốc. Khả khả khả Boss ơi! Em đến đây.

Thế nhưng chờ đợi tôi không phải là gương mặt đẹp trai quen thuộc mà là khuôn mặt buồn bã của Lí Đô. Thấy tôi, anh ta vội chạy lại hỏi thăm:

“Cô Minh Tuệ cô đã hết bệnh chưa mà đi làm vậy?”

“Cảm ơn anh, hiện nay tôi đã full power rồi, bây giờ tôi chạy vài vòng tòa nhà cho anh xem nhé” Tôi cười hề hề

Anh ta xua xua tay: “Thôi khỏi, thôi khỏi, thấy cô như vậy là tôi mừng rồi, bây giờ đến sếp của chúng ta xảy ra vấn đề rồi”.

“Có chuyện gì vậy, mà anh ấy đâu rồi?” Tôi lo lắng.

“Đang ở phòng họp với Chủ tịch và đại diện của công ty Vũ Gia rồi”

“Vũ Gia là công ty đối tác của chúng ta ở dự án trước đúng không?” Tôi hốt hoảng.

“Đúng rồi, công ty đó đấy”

Chẳng lẽ chạy trời không khỏi nắng sao? Vũ Gia chính là công ty của anh em nhà Vũ Đông Thành, trong nguyên tắc thì tên khốn kia đã lừa Boss Khải để kê không đơn hàng lên nhằm kiếm lợi cho công ty hắn, bây giờ chi phí sản xuất quá cao, không thể sản xuất hàng hóa được thì đến đây ăn vạ để lấy tiền bồi thường đây mà. Mẹ kiếp, tên dê tiện.

Tôi chạy vội vàng xuống phòng họp lớn thì không thấy mọi người đâu nữa, thế nhưng tôi lại thấy Thiên Khải đứng ở hành lang hút thuốc, còn tên đang lái nhái kể bên đúng là Vũ Đông Thành. Vì vậy, tôi nấp vào một góc để nghe ngóng xem hai người đang nói gì.

“Khải à mà không phải là Tổng giám đốc Ngô chứ, anh định giải quyết việc này như thế nào đây?” Tên đó cười nhếch mép nhìn Thiên Khải. Boss vẫn không nói gì, chỉ nhắm mắt lặng lẽ hút thuốc.

“Sao không trả lời tôi hả?” Hắn đưa đôi tay đáng khinh lên nâng cằm Thiên Khải.

Đến đây thì tôi không nhịn nổi nữa, tôi lao ra gạt cánh tay dơ bẩn đó ra trong sự kinh ngạc của bọn họ.

Thiên Khải lúng túng đập điếu thuốc, hỏi tôi:

“Sao cô không ở nhà nghỉ ngơi đi mà chạy đến đây làm gì thế?”

“Tôi khỏe rồi, tôi phải đi làm để còn pha chế nước cho anh chứ?”

Anh ta điểm nhẹ vào trán tôi:

“Cô đến đây để làm thư kí chứ không phải làm pha chế viên. Mà nước đâu?”

“Tôi quên mang theo rồi” Tôi trả lời tinh bơ.

Không đợi anh ta đáp lời, tôi vội vàng kéo Boss Khải đi mà không thèm để ý đến sự ngạc nhiên khi bỗng dưng biến thành người vô hình của tên kia:

“Đi! Đi về phòng rồi tôi pha cho anh uống, pha một xô cũng được.”.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Luôn Bên Cạnh Anh

Tôi kéo Thiên Khải chạy một mạch từ phòng họp về đến văn phòng, để anh ta ngồi vào bàn làm việc, tôi lại chạy vụt đi. Lí Đô tròn mắt định hỏi tôi nhưng Boss lại ra hiệu cho hắn im lặng rồi một mồi gục đầu xuống bàn.

Ít phút sau tôi quay trở lại, thấy Boss Khải vẫn còn nằm dài trên bàn, tôi đang định thò tay lay anh ta dậy, nào ngờ vừa mới vươn tay ra, anh ta đã phản xạ túm chặt lấy cổ tay tôi, làm tôi giật mình vấp chân lão đảo suýt ngã, may mà anh ta nhanh nhẹn một tay ôm eo tôi giữ lại, một tay đỡ được li trà mới tránh thoát cho tôi một kiếp. Tôi có chút lúng túng muốn tránh ra nhưng không hiểu sao, khi nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp bây giờ đang đong đầy ưu phiền ấy hiện lên hình ảnh phản chiếu của tôi thì cả người tôi như sững lại, trái tim cũng bắt đầu chưa xốt.

Thình lình, Lí Đô gõ cửa phòng làm chúng tôi tỉnh táo lại, tôi thì xấu hổ vội vàng tránh ra mặt đỏ bừng, còn Boss Khải chỉ thản nhiên ngồi xuống, đặt li trà lên môi nhấp một ngụm như chưa có việc gì xảy ra.

“Vào đi”

Lí Đô lo âu bước vào: “Tổng giám đốc, bên Vũ Gia nói là chỉ cho chúng ta thời hạn đúng hai tuần nữa, nếu lúc ấy vẫn không có hàng để giao thì chúng ta sẽ phải đền họp đồng”.

Thiên Khải môi mím phát phát tay:

“Được rồi, anh ra ngoài đi, tôi sẽ đi đàm phán với họ”.

“Anh muốn đi gặp Vũ Đông Thành đúng không?” Tôi dò hỏi.

“Ừ! Nhưng mà cô không phải đi cùng đâu, Lí Đô đi với tôi là được rồi, cô nghỉ ngơi đi” Anh ta uể oải.

Tôi nóng nảy:

“Không phải tôi nói với anh là tôi khỏe rồi sao, tôi nhất định sẽ đi cùng với anh, nhưng chúng ta sẽ không gặp tên kia vì sẽ chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu”.

“Vậy chúng ta gặp sẽ gặp ai?”

“Vũ Đông Dương”

“Làm sao cô biết Vũ Đông Dương, không phải hắn ta đã đi Cannada rồi sao?” Anh ta nhíu mày ngạc nhiên.

“Đi rồi, nhưng về rồi”.

“Về khi nào?”

“Hôm qua”

Làm sao mà không biết được chứ, tôi đã đọc thuộc lòng cả quyển tiểu thuyết này rồi, vốn dĩ tôi cũng chưa muốn gặp trực diện nam chính đại nhân đâu, nhưng có lẽ cho dù tôi có trốn tránh thì cũng không trốn tránh được, bây giờ tôi chỉ còn cách là phải chủ động đương đầu với sóng gió thôi. Tôi phải mạnh mẽ để bảo vệ chính mình và những người tôi yêu quý, đây là trách nhiệm của tôi.

“Minh Tuệ! Nguyễn Minh Tuệ!...” Boss Khải lay lay tôi.

“À, ừ, có chuyện gì?” Tôi bừng tỉnh từ trong suy nghĩ của mình.

“Tôi muốn hỏi cô...”

Tôi để tay lên môi Boss ngăn lại, rồi cúi người đặt hai tay lên vai anh ta:

“Có những chuyện tôi không thể giải thích cho anh được, nhưng anh yên tâm, tôi sẽ cùng anh giải quyết hết mọi rắc rối”

Không gian như ngưng lại, Boss cứ nhìn tôi chăm chăm, một lúc sau anh ta khẽ nâng khóe miệng lên:

“Ừ”

Tôi thở phào nhẹ nhõm sợ anh ta lại tra hỏi gì nữa thì nguy vì vậy tôi nhanh tay lôi anh ta dậy đi ăn trưa.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Vượt Qua Bóng Tối

Nhìn Boss Khái ăn cơm trong tâm trạng lo âu, một môi tôi thấy rất đau lòng, tôi chỉ biết tận tụy gấp thức ăn cho anh ta.

“Sao cô không ăn đi mà cứ gấp cho tôi mãi thế?” Anh ta cười cười nhìn tôi.

Tôi hơi xấu hổ: “Thì anh cứ ăn đi, thắc mắc làm gì”.

“Bỗng dưng hôm nay sao cô tốt với tôi thế? Cô đang lo lắng cho tôi lắm à?”

“Hay là...”

Tôi hỏi hộp: “Hay là cái gì cơ?”

Anh ta để mặt mình lại gần sát mặt tôi: “Cô Minh Tuệ thích tôi nhỉ?”

Tôi ngượng quá nên lờ lấy tay chụp vào mặt anh ta: “Đừng có tưởng bở, tôi chỉ sợ lỡ anh có việc gì thì tiền lương của tôi sẽ gặp nạn thôi”.

Không biết rằng tôi có nhìn lầm không nhưng tôi thấy mắt anh ta đột nhiên lóe lên vài tia thất vọng rồi đột nhiên trở lại vẻ mặt cợt nhả như chưa có gì xảy ra: “Vậy sao”.

Sau đó anh ta cúi xuống ăn không nói chuyện với tôi nữa, hình như anh ta có vẻ giận gì thì phải, tôi không biết mình lại làm gì sai nên tôi cũng im lặng mà ngồi ăn.

Từ lúc đó không khí giữa hai chúng tôi trở nên lúng túng, chúng tôi cứ cắm cúi ăn mà không ai nói lời nào nữa cho đến khi tính tiền và ra khỏi nhà hàng. Cuối cùng, tôi quyết định phải đập tan cái cảm giác khó chịu này bèn rủ anh ta:

“Chúng ta đi chơi đi!”

“Không được, còn phải trở về làm việc nữa”

“Bây giờ mà có về thì anh cũng làm việc không hiệu quả đâu, thà cứ vui chơi xả láng một ngày đã”.

Anh ta hơi do dự.

“Tin tôi đi, thuyền tôi đâu cầu tự nhiên thẳng, hướng chỉ anh còn có thiên thần hộ mệnh xinh đẹp thông minh là tôi đây mà” Rồi không để anh ta kịp từ chối, tôi nắm tay anh ta kéo nhanh đến trạm xe bus gần đó, rồi dẫn anh ta lên xe luôn.

Đến khi ngồi yên vị và xe bắt đầu lăn bánh, anh ta mới quay sang khó hiểu nhìn tôi:

“Này! Cô định dẫn tôi đi đâu vậy hả?”.

“Đi rồi thì biết, tôi có dẫn anh đi bán đâu mà lo”. Tôi nháy mắt.

Khoảng nửa tiếng sau, xe dừng ở trạm khu vui chơi Magic.

Xuống xe, nhìn thấy công khu vui chơi, khuôn mặt của Boss xụ xuống.

“Sao vậy?”

“Không có gì, về thôi, tôi ghét nơi này” Anh ta định bỏ đi.

Tôi níu tay Thiên Khải lại, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Cô buông tay ra” Boss đã bắt đầu khó chịu.

“Anh định Thiên Khải lại, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Cô buông tay ra” Boss đã bắt đầu khó chịu.

“Anh định trốn tránh mãi sao? Thử đối mặt một lần đi”.

Rồi tôi chỉ vào chỗ tàu lượn siêu tốc đằng xa: “Tôi muốn đi cái kia, nhưng tôi sợ độ cao và tốc độ nhanh”.

“Vậy còn đòi đi làm gì?” Anh ta nhú mày.

“Tôi muốn trải nghiệm nó” Tôi bước đến gần Thiên Khải hơn: “Cùng với anh”.

“Anh biết không, tôi không chắc là khi chơi xong tôi sẽ hết sợ, nhưng tôi chắc chắn rằng nếu đi thêm lần nữa tôi sẽ bớt sợ hơn, cho dù là sợ cũng là sợ có kinh nghiệm”.

Boss Khải định nói gì đó, nhưng tôi đã đưa ngón tay lên chặn môi anh ta:

“Tôi sẽ cùng anh vượt qua tất cả, nếu không thể xóa hết những điều tồi tệ thì hãy lấp đầy nó bằng những thứ tốt đẹp, quá khứ của anh tôi không can thiệp được nhưng tương lai của anh chúng ta có thể cải biến được, quan trọng là hiện tại anh có tin tôi không thôi”.

Bỗng nhiên anh ta kéo tay tôi.

“Anh định làm gì thế?”.

“Không phải cô muốn vào chơi sao, đi thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Nụ Hôn Đầu Tiên

“Oẹ ọe..ọe” Tôi cảm tưởng như mình đã ói ra toàn bộ nội tạng sau khi đi cái tàu lượn siêu tốc kinh hoàng kia.

Nhìn bữa trưa sang chảnh mà khó khăn lắm mới được tiêu mĩ thực keo kiệt kia bao trôi theo dòng nước, tôi xót hết cả ruột. Sau khi rửa mặt, súc miệng xong, tôi mới cảm giác được mình khá hơn một tí. Đến khi tôi đi ra thì thấy Boss Khải đang ngồi dưới gốc cây, đầu gục xuống bàn, tôi bước lại lay lay anh ta.

“Nè! Anh không sao chứ?”

Anh ta ngẩng mặt khuôn mặt tái nhợt lên nhìn tôi:

“Tôi chóng mặt quá!”.

Tôi rút khăn giấy ra lau mồ hôi trên trán cho anh ta:

“Đề tôi đi mua nước cho anh, sau đó chúng ta tiếp tục nhé”.

“Tiếp tục gì nữa?”

Thấy tôi chỉ vào “Lâu đài kinh dị” kể bên thì khuôn mặt vốn đã tái của anh ta, nay lại càng trắng bệch.

Chúng tôi chơi thêm vài trò mạo hiểm nữa thì trời sụp tối, hôm nay tôi và Thiên Khải là hết cả buổi nên cả hai cũng đã bắt đầu thấm mệt, dù vậy tôi thấy tinh thần anh ta có vẻ được giải tỏa đôi chút, đôi mắt sáng lấp lánh hay nhìn tôi cười khiến trái tim tôi cứ ngứa ngáy không yên.

“Bây giờ chúng ta về sao?” Boss Khải hỏi giọng có đôi phần tiếc nuối.

“Không! Bây giờ mới là bắt đầu tiết mục chính”.

“Là sao?”.

“Đi rồi sẽ biết”.

Tôi dẫn anh ta đến một quán ăn, chọn một bàn gần góc khuất, ấn anh ta ngồi xuống.

“Cho hai chai rượu sữa, hai bình rượu trái cây, hai mì xào, một đĩa sườn nướng, một đĩa tôm sốt tiêu cảm ơn”.

“Sao cô kêu nhiều rượu thế? Từu lượng tôi kém lắm”.

“Yên tâm, rượu này là loại đặc biệt công thức gia truyền của quán này đây, đã đến đây rồi thì phải chơi tới bến chứ. Đúng không chủ quán?”

“Chính xác luôn” Bà chủ quán mập ú vừa cười vừa mang đồ ăn lên cho chúng tôi.

Một lúc lâu sau...

“Boss Khải, về thôi”.

Anh ta ngước khuôn mặt bởi vì uống rượu mà hai má hồng hồng lên nhìn tôi:” Mấy giờ rồi?”

“Gần mười một giờ rồi, chúng ta phải về cho người ta đóng cửa ”

“Ừ, về đi ăn trưa thôi”

“Mười một giờ đêm rồi ông nội, ăn trưa cái gì! Thôi để tôi đi anh về”. Tôi bắt đầu dĩ phải đi tên mà men này về nhà.

Tôi và anh ta đi trên đoạn đường vắng, ánh đèn vàng chiếu xuống khiến cảnh vật càng như mờ ảo hơn.

“Này ngồi nghỉ chút đã” Tôi để anh ta ngồi một cái ghế đá, tên này ngày thường nhìn ốm yếu vậy mà nặng khiếp, một bên cánh tay bị anh ta dựa vào đã tê cứng.

Đột nhiên, anh ta ôm lấy tôi:

“Minh Tuệ! Tôi buồn lắm, bọn họ ai cũng coi thường tôi, ai cũng muốn bỏ rơi tôi.”

Tôi vỗ vỗ lưng anh ta an ủi:

“Ai mà dám ăn hiếp Boss Khải đẹp trai của tôi, tôi sẽ cho một trận, yên tâm tôi lúc nào cũng bên cạnh bảo vệ anh mà”

“Thật không?” Anh ta đột nhiên buông tôi ra nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt vì say rượu mà trở nên mờ lung.

“Thật”.

Nghe vậy, đôi mắt anh ta bỗng sáng bừng, nhìn vào đó tôi như nhìn thấy cả vũ trụ, cả tâm trí tôi như bị thôi miên mà gật đầu. Nhìn đôi môi đỏ hồng gọi cảm của anh ta, tôi nuốt nước miếng, trong đầu bắt đầu nghĩ đến chuyện xấu xa. Không được, phải tỉnh táo, không thể lợi dụng lúc người ta say rượu mà lợi dụng được. Vì vậy, tôi hơi đứng cách anh ta một chút, lấy tay quạt quạt.

“Vi vậy, anh phải mạnh mẽ lên, hãy làm cho họ thấy anh là một người tài giỏi đến mức độ nào. Yên tâm, lúc nào tôi cũng ủng hộ anh”.

“Tôi làm gì cô cũng ủng hộ tôi à?”. Anh ta bỗng dưng dè dặt.

“Đúng..”

Tôi chưa nói hết câu, anh ta bỗng lao đến hôn tôi, đôi môi ấm áp, mềm mại của Thiên Khải chạm vào khiến tôi như bị điện giật, cả đầu óc trở nên tê dại, đến khi tôi hoàn hồn lại thì anh ta gục xuống vai tôi ngủ mất rồi.

“Mẹ kiếp, anh dậy ngay cho tôi, sao anh lại ngủ lúc này hả?”

Đáp lại tôi chỉ là tiếng hít thở đều đặn của ai kia, bắt đầu dĩ tôi phải gọi điện thoại nhờ Lí Đô đưa chúng tôi về. Trên đường về, anh ta đã gục trong lòng tôi ngủ ngon lành, còn tôi thì trái tim vẫn còn đập liên hồi trong lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Good Night! My Love

Xe đã dừng trước cổng, tôi vỗ vỗ mặt anh ta:

“Boss Khải, tỉnh, đến nhà rồi”

“Ừm..ơ..” Anh ta cứ dụi dụi vào người tôi mà không chịu tỉnh làm tôi cũng thấy xấu hổ với Lí Đò đang lái xe đằng trước.

“Tỉnh, tỉnh dậy, vào nhà rồi ngủ tiếp”. Tôi lay mãi mà anh ta cũng không chịu dậy. Cuối cùng, Lí Đò phải giúp một tay, cùng tôi diu con ma men này vào nhà, lên giường ngủ. Bỗng nhiên, Lí Đò nhận được một cuộc điện thoại, lát sau anh ta nhìn tôi vẻ mặt lo lắng.

“Cô Minh Tuệ, bạn gái tôi mới gọi điện thoại bảo tôi qua nhà cô ấy ngay”.

“Có chuyện gì gấp sao anh Lí Đò”

“Hôm nay là ngày kỉ niệm hai năm quen nhau của chúng tôi, lúc nãy chúng tôi đã ăn mừng, tôi đưa cô ấy về nhà rồi vòng lại đón hai người, nhưng không hiểu sao bây giờ cô ấy lại gọi tôi đến nhà cô ấy”

Tôi vỗ vỗ vai anh ta: “Phụ nữ đôi lúc có tùy hứng một chút, huống gì hôm nay cũng là ngày đặc biệt mà, chiều cô ấy chút đi”.

“Nhưng mà còn Tổng giám đốc thì sao?”

“Không phải còn tôi đây sao, yên tâm đi yêu đương đi, tôi sẽ chăm sóc anh ta cho”.

Lí Đò đầy mặt cảm kích: “Cảm ơn cô nhiều lắm, tôi đi đây”. Nói rồi lao đi nhanh như một con gió.

Bây giờ, chỉ còn một mình tôi và cái người say khướt kia, tôi thở dài cởi giày, tháo cà vạt và mở bớt vạt cái nút áo cho Boss Khải thoải mái một chút, sau đó xoay người vào nhà vệ sinh lấy khăn và nước nóng lau mặt cho anh ta.

Đến lúc tôi quay lại thì thấy Thiên Khải đã ngồi dậy, đôi mắt mê ly nhìn tôi chăm chăm, tôi hỏi.

“Anh còn khó chịu không, tôi lấy cho anh ly nước nhé?”

Anh ta ngoắc ngoắc tôi lại gần.

“Anh muốn nói gì?”

“Ói, tôi muốn ói, ơ...” Boss Khải bắt đầu nôn khan.

“Không được ói ở đây, ráng nhịn một chút”. Tôi vội vàng lôi anh ta đến nhà vệ sinh.

“Tôi không ... ơ” Anh ta ói ngay khi vào phòng vệ sinh khiến tôi trở tay không kịp, nên một nửa ở dưới sàn, một nửa bắn lên quần áo anh ta và tôi.

“Mẹ kiếp, tôi đã nói anh nhịn một chút rồi mà.” Người nào đó lại lăn ra ngủ tiếp.

Vì quần áo của Boss đã bắn rồi, nên tôi phải thay cho anh ta. Tuy tôi là một con người háo sắc nhưng trước nay chỉ dám nhìn ngắm mà chảy nước miếng chứ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mạo phạm, huống gì đối phương lại là Boss Khải thần thánh chứ. Nhưng hôm nay trời đất chứng giám, vì lí do khách quan nên tôi mới phải làm thế này chứ tôi không phải là đứa háo sắc lợi dụng khi người ta khó khăn.

Tôi cắn răng hạ quyết tâm cởi áo của Boss xuống, không ngờ người này bên ngoài nhìn có vẻ cao gầy, mỏng manh, đậm chất tiểu nữ thụ thể nhưng bên trong đáng người cũng không tệ, bắp thịt săn chắc, bụng còn có múi nữa, tôi nhịn không được lén lút sờ thử mấy cái.

Nhưng kế tiếp thì không ổn rồi!!!

Bây giờ tâm trạng tôi đang rất phân vân khi nhìn đến quần của anh ta, không cởi ra thì không được vì nó bắn mất rồi, mà cởi thì có bị xem là thất lễ với cấp trên quá hay không. Cuối cùng, sợ anh ta đứng mãi sẽ cảm lạnh mất, tôi đành liều mình mà “mạo phạm long thể” của anh ta vậy.

Loay hoay cả buổi, tôi mới đem anh ta lên giường được, bây giờ thì tôi cũng phải kiểm quần áo để thay thôi. Một hồi lựa chọn, tôi quyết định mượn một chiếc áo sơ mi trắng của anh ta để thay tạm vậy.

Sau khi thay đồ xong, tôi bước lại chỉnh lại mền cho Boss Khải, bây giờ tôi mới có thể nhìn khuôn mặt này gần đến vậy, đến nỗi nghe được cả hơi thở nhẹ nhàng mùi bạc hà xen lẫn một chút hương rượu thoang thoảng làm cho trái tim tôi đập loạn, bây giờ nhìn Boss Khải ngủ ngây thơ như một đứa trẻ, không còn nét lạnh lùng, xa cách như khi lúc anh ta tỉnh nữa. Kiểm lòng không được, tôi lén đặt một nụ hôn lên trán anh, thì thầm “Chúc ngủ ngon Thiên Khải của em”. Không làm phiền Boss nữa, tôi tắt đèn rồi ra sofa dưới phòng khách ngủ.

Chương 24: Tương Lai Thế Nào?

Chuông điện thoại reo vang làm tôi tỉnh cả ngủ, bất mấy lên thì một giọng nói giận dữ gào qua điện thoại:

“Mày đi đâu mà cả đêm không về?”

“Con đến nhà bạn chơi, lỡ uống rượu say quá nên ngủ lại, con về nhà ngay đây”.

“Mày mà không về ngay thì đừng bao giờ về nữa!” Nói xong bên kia giận dữ tắt máy ngay.

Tôi ử ử ngồi dậy vệ sinh cá nhân, sau đó bắt nồi nấu một ít cháo thịt bò cho Thiên Khải, hôm qua uống rượu say như vậy chắc dạ dày khó chịu lắm, ăn cháo sẽ dễ tiêu hóa hơn. Trong khi chờ cháo nhừ, tôi tranh thủ nhắn tin cho Lí Đô báo rằng sắp tổng hôm nay nghỉ làm một ngày.

Lên lầu mở cửa phòng của Boss ra, người trên giường vẫn còn ngủ say sưa. Tôi đắp mền lại cho anh, khuôn mặt khi ngủ của anh ta rất ngây thơ, như thiên sứ. Ngồi xuống bên cạnh, đan tay mình vào bàn tay thon dài đẹp đẽ của Thiên Khải, khẽ vuốt lấy vài sợi tóc lòa xòa rơi trước trán, sau đó ngón tay đi dần xuống sống mũi cao thẳng, hàng lông mi dài và cong như cánh bướm, sau đó tới đôi môi mềm mại, chợt nhớ đến nụ hôn tối qua, tôi đỏ cả mặt. Sau đó khi kiểm lòng không được trước nha sắc trước mặt, tôi cúi đầu hôn trộm lên đôi môi ấy, cảm giác mềm mại và ấm áp làm lòng tôi khẽ run lên, tôi tựa cả người vào ngực Boss lắm lắm: “Làm sao bây giờ? Càng ngày em lại càng yêu anh hơn rồi. Khải à! Tương lai của chúng ta sẽ tốt đẹp chứ?”.

Sau khi nấu nướng xong xuôi, đang chuẩn bị về nhà thì tôi nghe thấy tiếng bấm chuông, ra mở cổng thì tôi thấy một người phụ nữ trung niên, mặt mũi trông rất hiền lành, phúc hậu.

“Bác tìm ai ạ?”

“Dạ, chào cô! Tôi là người giúp việc của cậu Khải”.

Khi vào đến nhà, bác Nhung nhanh nhẹn xuống bếp xếp mấy thứ đồ ăn trong giỏ lên bàn, vừa cười vừa nói với tôi.

“Dạ xin lỗi cô, hôm nay đáng lẽ tôi tới sớm để nấu ăn cho cậu chủ mà tại kẹt xe quá nên giờ này mới tới được”。“Không sao đâu bác, anh ấy cũng chưa dậy đâu, cứ từ từ thôi ạ”.

“Mà mùi gì thơm qua vậy cô?”

“Dạ, con nấu cháo thịt bò cho anh Khải ăn, lát nữa anh ấy dậy bác lấy cho anh ấy ăn giùm con nhé! Bây giờ con phải về nhà, chào bác!”.

“Tôi biết rồi, cô yên tâm”.

Vừa về đến nhà, chưa kịp ngồi xuống thì ngài chủ tịch đã hùng hổ la mắng:

“Mày còn biết đường về à? Sao mày không đi luôn đi?”

Biết mình sai khi làm ông ta lo lắng, nên tôi nhận lỗi ngay: “Ba à! Con biết lỗi rồi, lần sau con sẽ chú ý. Bây giờ con mệt quá, con phải lên phòng ngủ một giấc đã”.

Thấy tôi có vẻ thành tâm nên cơn tức của ông ta cũng dịu đi đôi chút: “Mày làm gì thì làm, tối nay bảy giờ rồi đi dự tiệc với tao, nhớ chuẩn bị cho đàng hoàng, tối nay có rất nhiều nhân vật quan trọng, đừng có mà làm mất mặt tao”.

“Con biết rồi ạ, giờ con đi ngủ đây”>

“Con với cái lớn rồi mà làm cho người ta không lúc nào là bớt lo” Ông ta vừa lắm bầm vừa xách cặp đi làm.

Chương 25: Cảm Xúc Kì Lạ

Thiên Khải ngủ đến gần mười giờ mới dậy, đầu thì đau, bụng thì cồn cào, thì ra cảm giác say rượu lại khó chịu đến vậy, có lẽ phải uống ít nước để làm dịu cổ họng mới được. Bà Nhung đang dọn dẹp trong bếp, thấy anh xuống liền chào hỏi.

“Chào cậu”.

“À vâng chào bác ạ”

“Cậu ngồi xuống đi, để tôi lấy cháo thịt bò cho cậu ăn”

Vừa nói, bà Nhung vừa nhanh tay bưng một tô cháo nóng hổi, thơm lừng đến trước mặt anh.

“Cháo ngon lắm ạ, cảm ơn bác”. Thiên Khải hài lòng với món này đến mức ăn sạch, không chừa chút gì.

“Ngon lắm hả cậu, mà cháo này không phải do tôi nấu đâu, bạn gái của cậu nấu đó”

“Bạn gái? Ủa bạn gái nào vậy bác?”. Anh hoang mang.

“Thì cô Minh Tuệ đó cậu, cô ấy mở cổng cho tôi vào rồi nhờ tôi lấy cháo cho cậu ăn, cô nói là cô về nhà có việc rồi”.

“À... con biết rồi” Chỉ cần nghe miêu tả qua là anh biết ngay người đó là cô thư kí rắc rối của mình rồi,

nhưng mà không ngờ cô ta còn nấu ăn ngon như vậy.

“Con muốn cảm ơn bác về chuyện lần trước bác chăm sóc con lúc con bệnh, mà bác về quê lâu quá nên con không có dịp nói”.

“Ủa, hồi nào vậy cậu?”

“Vậy không phải là bác...”

“Không phải gì cậu?”

“Dạ không có gì đâu ạ, con lên phòng ngủ tiếp đây”.

“Cậu cứ nghỉ đi để tôi dọn dẹp cho”

“Cảm ơn bác “.

Thiên Khải ngồi trên giường suy nghĩ, nếu không phải là bác giúp việc thì ai là người chăm sóc anh, Lí Đô cũng không phải vì anh đã hỏi rồi, mà chỉ có hai người đó có mật khẩu khóa nhà anh, vậy rốt cuộc là ai đã đến chăm sóc anh mà còn biết cả mật khẩu nhà anh nữa.

Bất chợt, như nhớ ra điều gì, anh vội vàng mở máy tính ra kết nối với camera trong nhà, kiểm tra đoạn clip của ngày hôm đó. Thật ra Boss cũng rất ít xem lại camera, nhưng để bảo đảm an toàn anh vẫn gắn camera trong nhà. Anh tua đến đoạn buổi tối, bóng hình thân quen xuất hiện làm anh kinh ngạc, vội bấm dừng, không thể làm được đây là Minh Tuệ mà, làm sao cô ấy lại đến đây được nhỉ, càng nghĩ anh càng rơi vào ngõ cụt, có vài chuyện có lẽ anh phải điều tra cho rõ, huống chi từ trước tới nay anh vốn là người đa nghi.

Xấu chuối tất cả những chuyện gần đây thì từ khi gặp cô mọi việc đều có vẻ rất kì lạ. Từ sự thấu hiểu, quan tâm và chăm sóc của Minh Tuệ dành cho anh dù bọn họ chỉ mới quen biết nhau, rồi hôm nay lại xảy ra chuyện này quả thật khiến anh vô cùng bối rối, đây không phải là cảm giác bất an mà là một loại cảm xúc xa lạ anh chưa từng trải qua bao giờ, nó khiến trái tim bị phong ấn lâu nay của anh đập nhanh hơn, nóng hơn. Tuy nhiên Thiên Khải không ghét nó, mặc dù bây giờ anh không biết phải đối mặt với nó như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Tôi Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.